

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΑΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

(Υπὸ Ἀγαπίου μοναχοῦ, τοῦ Κρητός)

Τούτου τοῦ τρισμάκαρος οἱ γονεῖς ἦσαν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Ἀντιόχειας, τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐσυγκατέβη ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπος ὁ φιλάνθρωπος. Οἱ ὁποῖοι, ἀκούσαντες τὰ ἐξαισία θαυμάσια, ὁποῦ ἔκαμνεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπήγασιν ἐκεῖ ἀντάμα μὲ τὸν υἱὸν τῶν Παγκράτιον, καὶ ἀκούοντες τὴν γλυκυτάτην διδαχὴν τοῦ Σωτῆρος, ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν, καὶ βαπτισθέντες εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπέστρεψαν εἰς τὸν οἶκόν των, αἰνοῦντες τὸν Κύριον. Καὶ μὲ πολὺν καιρὸν ζήσαντες εὐσεβῶς, ἐτελεύτησαν. Ὁ δὲ Παγκράτιος ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκόν των, προκόπτωντας εἰς σοφίαν καὶ σύνεσιν, καὶ εἰς μελέτην τῶν θείων γραφῶν, καὶ ἀνάγνωσιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κηρύττοντας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἦλθε καὶ εἰς τὰ μέρη τοῦ Πόντου, καὶ εὐρίσκωντας ἐκεῖ τὸν Παγκράτιον, τὸν ὑποδέχθη ἐκεῖνος ἀσμένως, ὡς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ τὸν ἐφίλευσε πλουσιοπάροχα μὲ ὄλην

τὴν συνοδίαν του. Καὶ κάμνωντας διδαχὴν ὁ Πέτρος, ἐπίστευσαν πολλοί. Τοὺς ὁποίους, μαζὶ μὲ ὄλους τοὺς δούλους τοῦ Παγκρατίου ἐβάπτισε, χειροτονήσας δὲ Ἐπίσκοπον ἓνα σοφώτατον καὶ εὐλαβῆ, Μαξιμίνον ὀνόματι. Ὁ δὲ Παγκράτιος, ἔδωκεν ὄλον του τὸ πρᾶγμα ἐλεημοσύνην εἰς πτωχοὺς, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἐχάρισε τοῖς δούλοις του, λέγωντας: Ἴδου, σὰς χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ὅλα μου τὰ πράγματα ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸν οἶκόν μου, χρυσίον, ἀργύριον, λίθους τιμίους, ἱμάτια, καὶ ὅλα μου τὰ ἀκίνητα, ἀμπελῶνάς τε καὶ χωράφια. Καὶ ὁ Δεσπότης μας Χριστὸς νὰ σὰς στηρίξη εἰς τὸν φόβον του, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω μὲ τὸν Ἀπόστολον, νὰ κηρύξωμεν τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον. Ταῦτα καλῶς οἰκονομήσας ὁ πάνσοφος, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πέτρου, λέγωντας: Εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, παραδίδομαι. Ὁ δὲ Πέτρος, ἐδίδαξε τοὺς πιστεύσαντας, νὰ φυλάγουν τὴν εὐσέβειαν ἀνόθευτον, καὶ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἀμόλυντον· νὰ ὑπομείνουν πᾶσαν κακοπάθειαν διὰ τὴν πίστιν, καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον διὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Μὲ ταῦτα καὶ ἄλλα σωτήρια λόγια στηρίξας αὐτοὺς, ὑπῆγεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εὐρόντες πλοῖον, ἔπλευσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Εἰς τὴν ὁποίαν ἤϋρασιν ἓνα ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ἀπεσταλμένον ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, Μαρκιανὸν ὀνόματι, ὃς τις ἐπίστρεψεν πολλοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν· καὶ βαπτίσας αὐτοὺς ὁ Πέτρος, τοὺς ἑστερέωσε μὲ τὴν διδαχὴν, καὶ πολλὰ θαυμάσια

ἔκαμε, θεραπεύοντας πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ διώκων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δαιμόνια. Ἔπειτα, λέγει πρὸς τὸν Μαρκιανὸν καὶ Παγκράτιον: Λάβετε τέκνα μου καὶ ἐσεῖς τὸν κληρὸν τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ ὑπάγετε εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, νὰ κηρύξετε τὸν Χριστὸν, ὡς ἤξεύρετε. Ἀπελθόντες οὖν εἰς τὸν αἰγιαλὸν κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ἤύρασι δύο καράβια ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ὅπου ἦσαν ἐτοιμασμένα νὰ φύγωσι, καὶ τὸ ἀνήγγειλαν τὸν Ἀπόστολον. Ὅς τις ὑπῆγεν εἰς τὰ καράβια, νὰ συντύχη τοὺς ναύτας. Οἱ τινες ἰδόντες τοὺς Ἀποστόλους ἐνδεδυμένους τὴν ἄνωθεν δόξαν, τοὺς εὐλαβήθησαν· καὶ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπεσκίασεν εἰς αὐτοὺς ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ πιστεύσαντες ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἀποχαιρετήσαντες οὖν τὸν Πέτρον ἐν Ἁγίῳ φιλήματι, ὁ μὲν Μαρκιανὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ καράβι τοῦ Ῥωμύλου, εἰς δὲ τὸ τοῦ Λυκαονίδους ὁ Παγκράτιος. Καὶ μεθ' ἡμέρας τινᾶς, ἔφθασεν ὁ Παγκράτιος εἰς ἓνα τόπον τῆς Σικελίας καλούμενον Φάλκωνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον παλαιὸς κῆπος μιᾶς γυναικὸς, Φαλκωνίλας ὀνόματι, ἣτις ἐγέννησεν υἱὸν, καὶ τὸν ὠνόμασε Φάλκωνα, ὅς τις ἦτον πολλὰ ὠραῖος· καὶ σεργιανίζοντας τὸν κῆπον, ἀπέθανεν ἔξαφνα, καὶ τὸν ἐνταφίασαν ἐκεῖ, κτίζοντές του ναὸν μεγάλον καὶ ὠραιότατον. Ἐπάνω δὲ τοῦ τάφου του, ἔστησαν εἶδωλον μέγα πελεκητὸν λίθινον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν θεὸν Φάλκωνα, καὶ τοῦ ἐθυσίασαν τρεῖς νέους, καὶ μοσχάρια ἀρσενικὰ διαλεκτὰ οὖν, καὶ ἀπὸ τότε

ἔκαμναν κάθε χρόνον οἱ πεπλανημένοι ταύτην τὴν
μιαρὰ θυσίαν, οἱ μιανοὶ τοῖς μιανοῖς δαίμοσιν. Ὡς
εὐγῆκεν οὖν ἀπὸ τὸ πλοῖον ὁ ἱερός Παγκράτιος, καὶ
ἑστάθη εἰς τὴν γῆν, κρατῶντας ὡς ῥάβδον ἓνα
Σταυρὸν, ἐφώναξαν οἱ δαίμονες ὁποῦ ἑκατοικοῦσαν
εἰς τὸ εἶδωλον, καὶ σειόντες αὐτὸ δυνατὰ, ἔλεγον
ταῦτα κλαίοντες: Ὡ θεὲ Φάλκων, πῦρ ἔφθασε νὰ σὲ
κωνεύσῃ· ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν
Παρθένον Μαρίαν, ἔστειλεν ἐδὼ ῥομφαίαν ὡς
ἀστραπὴν, ἣτις τὸν μὲν τόπον ὅλον τοῦτον ἐφώτισεν,
ἡμᾶς δὲ ἐφόβησεν. Ὡ Λυκαονίδη, πῶς τὸν ἤφερεις
ἐδὼ, καὶ δὲν ἑκατάκαυσε τὸ καράβι σου; Τότε ὁ
Παγκράτιος, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὀρκίζων
τοὺς δαίμονας, νὰ παύσουν τὰς φωνὰς, καὶ κτύπους,
καὶ ἐσιώπησαν. Ὁ μὲν οὖν Λυκαονίδης, εἶπε πρὸς τὸν
Παγκράτιον: Μὴ σιμώσης εἰς τὸν ἀκάθαρτον αὐτὸν
Φάλκωνα, ὅτι πολλοὺς ἐθανάτωσεν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο:
Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ δὲν
φοβούμεθα τοὺς δαίμονας· ὅθεν ἐλθὲ μετ' ἐμᾶς νὰ
ιδῆς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ
Φάλκωνος. Ἐπῆρεν οὖν τὸν Σταυρὸν, τὸ Ἱερὸν
Εὐαγγέλιον, καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ,
καὶ πλησιάσας εἰς τὸν μιαρὸν βωμὸν, ἔκαμε πρότερον
κατὰ ἀνατολὰς πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν δέησιν, νὰ τοῦ
δώσῃ σοφίαν, καὶ δύναμιν νὰ ἐπιστρέψῃ τοὺς
ἐγκωρίους εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ νὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ ἐκεῖ
τοὺς δαίμονας. Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν, ἐβόησε λέγωντας:
Ὀρκίζω σας εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἀκάθαρτοι

δαίμονες, νὰ σηκώσετε τὸν ἀναίσθητον Φάλκωνα, καὶ τὸν βωμὸν ὄλον, καθὼς εὐρίσκεται, νὰ τοὺς ρίψετε μακρὰ εἰς τὸ πέλαγος τριάκοντα στάδια, καὶ νὰ βυθισθῆτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὴν θάλασσαν. Μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου, ἔγινε μέγας κτύπος, καὶ ἐφάνησαν ὡς πλῆθος κοράκων καὶ γυπῶν οἱ δαίμονες, οἳ τινες ἄρπασαν τὸν ναὸν, καὶ τὸ εἶδωλον, καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Λυκαονίδης ἐθαύμασεν. Ἐπειτα, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον συγχώρησιν νὰ ὑπάγῃ τὸ κανίσκι εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς νήσου, Βονιφάτιον καλούμενον, καὶ εἰς τὸν πολιτάρχην Αὐρηλιανὸν, καθὼς ἦτον συνήθεια. Λέγει τον ὁ Ἅγιος: Ὑπαγε εἰς εἰρήνην καὶ βλέπε μὴ σὲ χωρίσῃ τινὰς ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπελθὼν οὖν, ἔδωκε τοῦ Ἡγεμόνος δῶρα πολῦτιμα. Ὅς τις τὸν ἠρώτησε διὰ τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, πῶς περνοῦσιν οἱ Ἄρχοντες. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο: Νὰ, μεγάλην εἰρήνην ἔχουσιν ὄλαις αἱ ἐπαρχίαις, ὅτι τοῦ μεγάλου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡ εἰρήνη τοὺς ἐπεσκίασε, καὶ σώζει τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας. Τότε, τοῦ ἐδιηγῆθη τὸ μέγα θαῦμα, ὁποῦ ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος, καὶ τοῦ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν, διηγούμενος ἅπαντα ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Παγκράτιον. Καὶ καθὼς ἐσυντύχεναν, ἤλθασιν ἐκεῖ ὄλοι οἱ μιανοὶ ἱερεῖς, ὀλολύζοντες, καὶ ἐφώναζαν ἄτακτα, λέγοντες: Μεγάλον κακὸν μὰς ἐσυνέβη Ἡγεμῶν κράτιστε, ὅτι ὁ ποθητὸς μας θεὸς Φάλκων ἠφάνισται μὲ ὄλον τοῦ τὸν περίφημον ναὸν, τὸσον ὁποῦ κᾶν ὁ τόπος τοῦ

θυσιαστηρίου δὲν φαίνεται. Λέγει τους ὁ Βονιφάτιος: Ἱερεῖς τῶν μεγάλων θεῶν τῆς Ταυρομενίας, ὑπάγετε ἐξετάσετε, μήπως καὶ ἠθέλασι περισσοτέραν θυσίαν, δι' αὐτὸ μᾶς ἐκαταφρόνεσαν, καὶ ὑπῆγαν εἰς ἄλλον τόπον, καὶ θέλω ἐξετάσει καὶ ἐγὼ νὰ μάθω, πῶς ἔγινεν ἡ ὑπόθεσις. Ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσεν αὐτοὺς, καὶ ἠρώτα πάλιν τὸν Λυκαονίδην, νὰ τοῦ εἰπῆ διὰ τὸν Χριστὸν, ὅτι πολλὴν εὐφροσύνην ἐλάμβανεν ἡ ψυχὴ του, ἀκούωντας τὸ σωτήριον Εὐαγγέλιον. Τότε, τοῦ ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς διὰ τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὅσα ἤκουσε· καὶ διὰ τὸν Πέτρον καὶ τὸν Παγκράτιον εἰς πλάτος, πῶς ἐπρόσταξεν τοὺς δαίμονας καὶ ἐβύθισαν τὸν βωμὸν, καὶ τὸ εἶδωλον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ Ἄρχων, ἐχάρη, καὶ λέγει του: Παρακαλῶ σε φίλε μου, ὑπάγε νὰ προσκυνήσης τὸν Ἅγιον Παγκράτιον ἀπὸ λόγου μου, καὶ παρακάλεσον αὐτὸν νὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῶ τοιοῦτον ἄνδρα σεβάσιμον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο: Ἄκουσον Κύριέ μου. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν Χριστὸν, πρόσταξαι κήρυκας νὰ διαλαλήσουν εἰς τὴν πόλιν ὅλην, καὶ τὰ περίχωρα, πῶς θέλεις νὰ κάμῃς ἵπποδρόμιον, νὰ ὑπογράψῃς ὅλους τοὺς καβαλλαρέους, καὶ νὰ συναχθοῦσιν ἅπαντες· καὶ τότε, μὲ τὴν πρόφασιν ταύτην κάμνεις ἑορτὴν, καὶ ἔρχεται ἐκεῖ ὁ μέγας Παγκράτιος.

Ἦρσεν ὁ λόγος τῷ Ἄρχοντι, καὶ ἔστειλεν εὐθὺς μήνυμα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ ἐσυνάχθησαν ἕως διακόσiai χιλιάδες ἄνδρες, καὶ ἐφίλευσε τοὺς χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους μὲ δεῖπνον πλούσιον.

Καὶ τὸ πρῶτ' ὑπῆγαν εἰς τὸ πεδίον ἅπαντες. Ὁ δὲ Λυκαονίδης ὑπῆγεν εἰς τὸν Παγκράτιον, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν πολλὴν τοῦ Ἡγεμόνος εὐλάβειαν, καὶ πῶς ἐπεθύμει νὰ τὸν ἰδῆ, νὰ συνομιλήσωσι, καὶ νὰ ὑπάγη ἐκεῖ. Ὁ δὲ Παγκράτιος, δὲν ὑπῆγε διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ λαοῦ, ἀμὴ εἶπε τοῦ Λυκαονίδους, νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν Ἡγεμόνα τὸ βράδυ, ὅταν τελειώσουν τὴν πανήγυριν· καὶ οὕτως ἐγένετο. Ὅταν οὖν ἐπῆγεν ὁ Ἡγεμὼν εἰς τὸν Παγκράτιον, τὸν ἤϋρεν ἐνδεδυμένον μὲ τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ ἐπὶ θρόνου καθεζόμενον, ἔχοντα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν Σταυρὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ βλέπωντάς τον μὲ τόσην δόξαν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, διατὶ εἶδε φῶς θεϊκόν, ὅπου τὸν ἐπερικύκλωσεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἤγειρεν αὐτὸν, καὶ ἠσπάσατο. Καὶ καθὼς ἐσηκώθη ὁλος ἔντρομος, ἐβόησε λέγωντας: Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν· πιστεύω εἰς Σὲ Ἰησοῦ Χριστέ, Θεὲ ἀληθέστατε. Τότε ὁ Ἅγιος, τὸν εὐλόγησε σταυροειδῶς, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ καθήσῃ πλησίον του. Ὁ δὲ ἔλεγε· Καὶ πῶς νὰ σοῦ πλησιάσω, ὅπου βλέπω τὴν φλόγα τριγύρω σου; Γνωρίσας οὖν ὁ Ἅγιος, πῶς ἦτον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τὴν ἱερὰν στολὴν, ὅπου ἐφόρεσε· καὶ προστάσσοντας νὰ εὗγουν ἔξω ὅλοι ὀλίγον, καὶ πάλιν νὰ ἔλθωσιν, ἐγδύθη τὰ ἱερὰ φορέματα. Καὶ τότε δὲν ἔβλεπε τὸ πῦρ ὁ Βονιφάτιος· ὅθεν ἐκάθησε σιμὰ του, καὶ ἤκουε τὰ σωτήρια λόγια. Μετὰ ταῦτα ἐδείπνησαν σύμμετρα, ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε· καὶ τότε εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἅγιος:

Ἐφιλεύθημεν σωματικῶς, ἅς φιλευθοῦμεν καὶ πνευματικὰ τέκνα μου. καὶ μπαίνοντας εἰς τὸ μέσα σπητι, ἔβαλε τὰ ἱερά, καὶ ἔψαλλε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου· καὶ ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν δοξολογίαν τοῦ τρισαγίου (ὡ τοῦ θαύματος) ἤνοιξεν ἡ στέγη τοῦ οἴκου, καὶ ἦλθεν ἀστραπὴ εἰς ἡμᾶς· ὅθεν ἀπὸ τὸν φόβον ἐπέσαμεν κατὰ πρόσωπα. Ὁ δὲ Ἅγιος μᾶς ἤγειρε, λέγωντας: Μὴ φοβεῖσθε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ φωτίσῃ τὰς καρδίας, νὰ τὸν γνωρίσετε. Τότε, ἔλαβεν ἓνα Εὐαγγέλιον, ὅπου ἦσαν ἱστορισμένα τὰ πάθη καὶ μυστήρια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ Γέννησις λέγω, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, καὶ τὰ ἐπίλοιπα, καὶ ἀναγνώσας τὸν ἱερὸν Ματθαῖον, ἐδίδαξεν ἱκανῶς τὸν Ἄρχοντα ἕως τὸ μεσονύκτιον. Καὶ τότε εὐχαριστήσας τὸν Ἅγιον, καὶ πέρνωντας συγχώρησιν, ἀνεχώρησεν. Ὁ μὲν οὖν Λυκαονίδης εἶπε πρὸς τὸν Ἅγιον: Ὁ Ἄρχων εἶπε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν πόλιν, νὰ εὐλογήσῃς τὸ παλάτιον. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο: Ναὶ, τέκνον· ἀλλ' οἱ ἀκάθαρτοι δαίμονες, θρηνοῦντες τὴν ἀπώλειάν των, βούλονται νὰ μᾶς πολεμήσουν. Λοιπὸν λάβε τοῦτο τὸ γράμμα, βάλλε το εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἀκαθάρτου Λύσσωνος, ὅταν τὸ ἀναγνώσῃς εἰς τοὺς ἄλλους ναοὺς, καὶ ἄφες τὸ ἐκεῖ φεύγωντας. Ἐλεγε δὲ τὸ γράμμα ταῦτα: Παγκράτιος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς Λύσσωνα τὸν μιαρὸν θεὸν τῶν Ταυρομενιτῶν. Δεχόμενος τὸ γράμμα μου, ἀνάγνωσον αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μιαροὺς θεοὺς, καὶ μὴ κάμετε σύγχυσιν· ἀλλὰ ὡς ἄλαλοι καὶ κωφοὶ, οὕτω γένησθε. Λαβὼν οὖν

τὸ γράμμα ὁ Λυκαονίδης, ὑπῆγε καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ εἶδωλον· καὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νυκτὸς, ἦλθε φωνὴ πρὸς τὸν Ἅγιον λέγουσα: Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐκάμαμεν ὡς ὠρισεσ, καὶ ἀνέβα εἰς τὴν πόλιν σου. Τότε ὁ Ἅγιος ἐπῆρε τὴν συνοδίαν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὅς τις τοὺς ἐπροῦπήντησε μὲ τιμὴν πολλὴν καὶ ἔμειναν ἡμέρας μ' εἰς τὸ παλάτιον. Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ δὲ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Πραιτώριον λέγοντες: Ὡ Ἡγεμῶν, ἡ πανήγυρις σιμώνει τοῦ μεγάλου θεοῦ Λύσσωνος, καὶ πρόσταξον ὅλον τὸν λαόν, νὰ τοῦ κάμουν θυσίαν πλουσίαν, νὰ μὴ θυμωθῆ καὶ αὐτὸς καὶ φύγη, ὡς καὶ ὁ Φάλκων. Ὁ δὲ εἶπεν: Ὑπάγετε, ἐτοιμάσατε ὡς θέλετε. Ἐπειτα, ἠρώτησεν μυστικὰ τὸν Παγκράτιον τί νὰ κάμη. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο: Φυλάγου ἀπὸ τὴν σήμερον, νὰ μὴ θυσιάσης πλέον εἰς τὰ εἶδωλα, ἀλλὰ στέκου στερεὸς εἰς τὴν πίστιν, ἐὰν ποθῆς νὰ λάβῃς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, καὶ κτίσαι μου μίαν Ἐκκλησίαν, νὰ κάμνω καὶ ἐγὼ τὴν θυσίαν μου, ὅτι ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ μὰς λυτρώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς. Λέγει τον ὁ Βονιφάτιος: Τίμιε Πάτερ, ἔτοιμος εἶμαι νὰ κάμω ὅτι προστάξεις τὸν δοῦλον σου· μόνον δός μου τὸ σχῆμα καὶ τὸν τόπον, καὶ ἐγὼ τὴν κάμνω μετὰ χαρᾶς. Τότε, ἐπήγασιν ὁμοῦ εἰς μίαν ἄκραν τῆς πόλεως πρὸς ἀνατολὰς, καὶ τοῦ ἐσημείωσε τὸ σχῆμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόπον εὐάρμοστον, καὶ εἰς ἡμέρας λ', ἐγένετο ναός. Ὁ δὲ Παγκράτιος ἐλειτούργησε, καὶ ἔβλεπαν ὅσοι ἦσαν ἔσω

τῆς Ἐκκλησίας πῦρ φοβερόν, ὡς ἀστραπὴν, ὁποῦ ἐφώτιζεν ὅλον τὸν Ναὸν μὲ τρόπον ἐξαισίον. Ὅταν οὖν ἐτέλεσε τὴν Ἱερουργίαν ὁ Ἅγιος, ἔπесαν ὅλοι οἱ θεοὶ τῆς Ταυρομενίας, καὶ ἐσυντριφθησαν. Ἀμὴ οἱ ἱερεῖς δὲν ἦσαν ἐκεῖ τότε, ὅθεν δὲν ἤξευραν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ μὲν οὖν Ἅγιος, μετὰ τὸ κοινωνικόν, ἐκοινωνήσε τοὺς βαπτισμένους, τὸν δὲ Ἡγεμόνα δὲν ἐκοινωνήσεν. Ὅς τις ἠρώτησε τὸν Λυκαονίδην ἀπόκρυφα τὴν αἰτίαν, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι διατι δὲν ἦτον ἀκόμη χριστιανὸς τέλειος, δὲν ἦτον ἄξιος τῆς ἱερᾶς Μεταλήψεως. Μετὰ δὲ τὴν Ἱερουργίαν, τοὺς ἐπῆρεν ὅλους ὁ Ἄρχων νὰ τοὺς φιλεύσῃ εἰς τὸ παλάτιον. Ὁ δὲ Ἅγιος, καθίσας εἰς τὴν τράπεζαν, ἔβαλεν εἰς τὸ δεξιὸν του μέρος τὸν Λυκαονίδην, καὶ εἰς τὸ ἀριστερόν τὸν Ἡγεμόνα, καθὼς ἔκαμε καὶ ἄλλαις φοραῖς, καὶ εὐλογήσας ἄρτον εἰς μνήμην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔδωκεν ὅλονων καὶ ἔφαγον· καὶ ὅταν ἐφιλεύθησαν, ἀπέλυσεν ἅπαντας.

Ἐν τῷ μεταξῷ, οἱ δὲ μιανοὶ ἱερεῖς ἐπῆγαν εἰς τοὺς βωμοὺς νὰ θυσιάσουν τὰ ἀκάθαρτα εἶδωλα, καὶ μὴ εὐρόντες αὐτὰ, ἐθρηνοῦσαν τὴν ἀπώλειάν τῶν, καὶ ἔγινεν εἰς ὅλην τὴν πόλιν μεγάλη σύγχυσις, καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ περισσότεροι εἰς τὸ παλάτιον, τοιαῦτα φωνάζοντες: Τί κάμνεις ἀνάξιε τῆς ἡγεμονίας Βονιφάτιε, καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ ἰδῆς τί ἔπαθον οἱ θεοὶ σου δεινότατε; Δὲν εἶναι αὐτοὶ, ὁποῦ σὲ ἐπλούτισαν τοσοῦτον, καὶ σὲ ἐτίμησαν; Ἀμὴ διατι δὲν τοῦς τιμᾶς, νὰ θλιβῆς μὲ ὅλους μας; Ἀμὴ, ἔχεις ἐσὺ χαραῖς, καὶ

ἐορτάζεις τὴν θλίψιν μας, ὑπερήφανε; Τότε ὁ Ἡγεμῶν, ἀκούσας τὰς ὑβρεις τοῦ λαοῦ, ἐφοβήθη· καὶ ἀναβαίνωντας εἰς τὸν ὑψηλότερον τόπον τοῦ Πραιτωρίου μὲ ἐξήκοντα στρατιώτας ἐνδεδυμένους χρυσοῦφанта, εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν λαὸν, μὲ λαλιὰν ταπεινὴν καὶ ἡμερον: "Ἄνδρες Ταυρομενῖται, σοφώτατοι, μὴν ὑβρίζετε τὴν Ἡγεμονίαν ἄδικα, μὴ θυμώνεσθε παράλογα εἰς ἐμὲ, ὅπου ποσῶς δὲν σὰς ἔπταισα· ἀλλὰ κάμετε τοῦτο ὅπου σὰς εἶπα καὶ ἄλλην φορὰν, ὅταν ἀπωλέσθῃ ὁ Φάλκων." Ἦγουν ἐρευνήσατε τοὺς πλέον σοφοὺς εἰς τὴν βουλήν, καὶ γραμματισμένους, νὰ ἐξετάσουν εἰς τὰς βίβλους σας, ἕως νὰ εὔρωσι τὴν αἰτίαν, διατὶ οἱ θεοὶ μας ἔφυγον. Τὸ ὅποῖον θέλει εἶσται ἓνα ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο, ὅπου σὰς λέγω, ἤγουν, ἢ ὀλίγην θυσίαν τοὺς ἐκάμαμεν, καὶ μὰς ἐμίσησαν· ἢ ἄλλος Θεὸς ἦλθεν ἐδὼ ἰσχυρότερός των, καὶ δυνατώτερος, ὅθεν μὴ δυνάμενοι νὰ τοῦ ἐναντιωθοῦσιν, ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἔπεσον. Καὶ ὅταν μάθωμεν τὸ βέβαιον, θέλομεν τελέσει τὸ συμφερότερον· ἤγουν, ἐὰν ἔφυγον διὰ τὰς μικρὰς θυσίας, νὰ τοὺς αὐξήσωμεν ὅσον θέλουσιν. Εἶδὲ καὶ εἶναι ἄλλος Θεὸς ἰσχυρώτερος, νὰ πιστεύσωμεν εἰς ἐκεῖνον, νὰ μὴ τοὺς ἔχωμεν χρεῖαν τίποτα. Ὑπάγετε γοῦν οἱ πλέον εὐβλαβέστεροι εἰς τὸν Ναὸν μὲ προσευχὴν καὶ δέησιν, καὶ ἐρωτήσατε τοὺς θεοὺς, νὰ σὰς φανερώσουν τὸ αἴτιον.

Αὐτὴν τὴν συμβουλήν τοῦ Ἄρχοντος, ὅλοι ἐπαίνεσαν, καὶ ἐπρόκριναν τινὰς, ὅπου ἤξευραν μαντείας καὶ

κλήδονας, καὶ ἔβαλαν τριάκοντα δύω εἰς κάθε
θυσιαστήριον, καὶ φωνάζοντες ὥραν πολλήν, καὶ
ἔρωτῶντες, τοὺς ἀπεκρίθη ἓνας δαίμων τὸν ὁποῖον
ὠνόμαζαν Λύσσωνα, καὶ λέγει τους: Τί ἦλθετε πρὸς
με καὶ ἐπαινᾶτε ἄκαιρα; Εἴτι ἐκάμαμεν ἕως τώρα,
ἐκάμαμεν, καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον πλέον δὲν σὰς
φαντάζομεν, ὅτι ἡ Τρισυπόστατος Θεότης ἐπίσκεψε τὸ
ἴδιον πλάσμα, καὶ ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν λόγον Αὐτοῦ,
καὶ ἰάτρευσεν ἅπαντας. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Τί λέγεις
Λύσσων καθαρῶτατε; Τίς εἶναι ἀπὸ ἐσένα Θεὸς
δυνατώτερος; Ὁ δὲ δαίμων, πάλιν ἀπεκρίνατο:
Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν, καὶ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὸν ἄνθρωπον
ἔπλασεν, αὐτὸς καὶ τώρα, καθ' ἡμῶν ῥομφαίαν
πυρίνην ἀπέστειλεν, ἡ ὁποία τὸν Φάλκωνα, τὸν Δία,
καὶ τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἀπώλεσε, καὶ ἔμένα ἔκαμεν
ἀπὸ τὴν σήμερον ἄπρακτον, ὅτι τὸν μαθητὴν τοῦ
Ἰησοῦ ἤφευρεν ἐδῶ ὁ Λυκαονίδης. Ταῦτα ἀκούσαντες
οἱ πεπλανημένοι, ὠδύροντο, πῶς ἔχασαν τὰς ἐλπίδας
των. Καὶ ἐδέοντο πάλιν τὸν ἀνίσχυρόν των Θεόν, νὰ
τοὺς δώσῃ βοήθειαν. Καὶ βάνοντες κλήδονας,
ἔγραψαν τὰ ὀνόματα τῶν εὐγενεσιτέρων τῆς πόλεως,
οὔτινος τύχη ὁ κλήδων, νὰ τὸν θυσιάσουν, διὰ νὰ
καλοσυνεύσουν τὸν δαίμονα. Καὶ τὸ πρῶτον ὄνομα
ὁποῦ εὔγαλαν, ἔτυχε τοῦ Ἡγεμόνος. Τότε, ἐχάρη ὁ
ὄχλος, καὶ σφάζοντες ταύρους, καὶ τράγους,
ἐγέμωσαν τὰς φιάλας αἵματα· καὶ πέρνοντες κλάδους
μυρσίνης καὶ δάφνης, ἔδραμον ὅλοι εἰς τὸ παλάτιον,

καὶ φωνάζοντες ἔλεγον: Ὡ Ἥγεμόν ἀξιότατε, ὁ μέγας Θεὸς Λύσσων, εἰς θυσίαν σὲ ἐζήτησε. Καὶ σὲ μακαρίζομεν ἅπαντες, ὅτι καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦσουν ὅλην σου τὴν ζωὴν περιφανῆς τε καὶ ἔνδοξος, καὶ τώρα πάλιν μὲ τὴν θυσίαν ταύτην, γίνεσαι ὡς ὁ Λύσσων, καὶ ὁ Ζεὺς μετὰ θάνατον ἀθάνατος. Ταῦτα εἰπόντες, ἔδραμον νὰ ἐτοιμάσουν τὰ τῆς θυσίας ἀρμόδια. Ὁ δὲ Βονιφάτιος ὑπήγε δρομαίως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἐδιηγῆθη τὴν συμφορὰν μὲ πικρότατα δάκρυα, πῶς ἔμελλε νὰ τὸν θανατώσουν εἰς θυσίαν τοῦ δαίμονος. Λέγει τὸν ὁ Παγκράτιος· Ὑπαγε τέκνον, καὶ μὴ φοβηθῆς ὀλοτέλα, ὅτι ἐγὼ ἔρχομαι ἀντάμα σου εἰς τὴν θυσίαν αὐρίον, καὶ τότε νὰ ἰδῆτε ὅλοι τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν.

Τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς, ἠγέρθη ὁ Ἅγιος νὰ ψάλλῃ κατὰ τὴν τάξιν τὴν Ἀκολουθίαν του. Οἱ δὲ Ἕλληνες πάλιν ἦσαν εἰς τὸν μέγαν βωμὸν τοῦ Λύσσωνος, καὶ εἶχασι ἀνιστάμενα πάλιν τὰ εἴδωλα, καὶ βαλμένα εἰς τοὺς τόπους των, διὰ νὰ εἰποῦσιν, ὅτι ἀπὸ λόγου των ἀνέστησαν. Καὶ ὅταν ἄρχισε τὴν πνευματικὴν σάλπιγγαν ὁ Ἅγιος, ψάλλωντας εἰς τὸν ναὸν τὴν Ἀκολουθίαν του, ἔπεσαν πάλιν εἰς τὴν γῆν ὅλα τὰ ὅλα τὰ ἀνιστάμενα εἴδωλα, καὶ ἐσυντρίφθησαν. Τότε, φεύγοντες ἀπ' ἐκεῖ ὁ λαὸς, ἔτρεχον θαυμάζοντες, καὶ καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἤκουσαν τὸν Ἅγιον ψάλλοντα, καὶ ἔμειναν ἐξιστάμενοι εἰς τὴν μελωδικὴν ἐκείνην

γλυκύτητα, ὅπου ἄλλην φοράν δὲ τὴν ἤκουσαν, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου ἦτον πολλὰ ἡδονικὴ καὶ ἔμμουσος. Ἡ δὲ Ἐκκλησία δὲν ἐφαίνετο. Διατι ἦτον σκότος τριγύρου της. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν Ἀκολουθίαν, εὐγῆκεν ὁ Ἅγιος καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν· καὶ μετὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ διώξας τὸ σκότος, ἠνοιχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ βλέποντες τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν Ἅγιον, τοὺς ἐφάνη ὡς ἀληθῶς Θεοῦ Ἄγγελος, καὶ φοβηθέντες, ἠρώτησαν αὐτὸν λέγοντες: Ὁρκίζομέν σε κατὰ τῆς δυνάμεως τῶν μεγάλων θεῶν, νὰ μᾶς εἰπῆς, ἐὰν εἶσαι Θεὸς ἢ ἄνθρωπος. Λέγει τοὺς ὁ Ἅγιος: Ἐγὼ οὔτε Θεὸς εἶμαι, οὔτε λατρεύω ὡσὰν ἐσεῖς τοὺς μιαροὺς δαίμονας· ἀλλὰ εἶμαι πλάσμα Θεοῦ ὡς ἐσεῖς· καὶ μετ' ἐστειλεν αὐτὸς ὁ ἀληθὴς Θεὸς, νὰ σᾶς κηρύξω λόγον ζωῆς καὶ ἀληθείας. Καὶ ἐὰν μου ἀκούσητε, νὰ εὕρητε ζωὴν αἰώνιον, ὅτι ἐγὼ σᾶς θέλω ἀναγγεῖλαι διὰ τὸν μέγαν Θεὸν καὶ ἀνεξιχνίαστον, ὅπου ἔκαμεν ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἔπλασε, καὶ ἀνέπλασε, καὶ χαρίζει ἐκείνων ὅπου τὸν ἀγαπήσουν, ἀπόλαυσιν αἰώνιον. Αὐτοὶ δὲ, ὅπου ἐσεῖς λέγετε θεοὺς, εἶναι δαίμονες· καὶ ὅσοι τοὺς πιστεύουσιν, ὑπάγουν ἀντάμα μετ' αὐτοὺς εἰς τὴν ἀτελεύτητον κόλασιν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούσαντες, ἐκατανύγησαν λέγοντες: Ἡμεῖς, βλέπομεν εἰς ἐσένα κατὰ ἀλήθειαν χάριν ἔνθεον, καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἀξία σου εἶναι δυνατωτέρα τῆς τῶν θεῶν δυνάμεως· ἀλλὰ μὴ τοὺς καταδυναστεύσης, ὅτι εἰς τοὺς πολέμους πολλάκις

μᾶς ἐβοήθησαν. Λέγει τους ὁ Ἅγιος: Ὑπάγετε, ἐτοιμάσετε τὸν Ἡγεμόνα εἰς θυσίαν τοῦ Λύσσωνος, καθὼς ἐμελετήσατε, καὶ ἐκεῖ σᾶς θέλω δεῖξει τοῦ Θεοῦ μου τὴν δύναμιν.

Ἀναχωρήσαντες οὖν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἔλεγεν ἓνας τοῦ ἄλλου: Τὴν ἀλήθειαν ὁμοιάζει νὰ λέγη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ὅτι, ἐὰν δὲν ἦτον ὁ Θεὸς αὐτοῦ δυνατώτερος, δὲν ἐξωλόθρευε τοὺς θεοὺς μας. Τότε, ἓνας ἀρχιφιλόσοφος ὀνόματι Ξάνθιππος, εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους: Ἀκούσατε ἄνδρες σοφώτατοι· ἐσεῖς μὲ ἐψηφίσατε ἀρχηγὸν εἰς τὴν ἰατρικὴν, τὴν ὁποῖαν ἐπιμελούμεθα κατὰ δύναμιν· καὶ τώρα εἶναι ὀλίγαις ἡμέραις, ὅπου ἦλθε πρὸς μὲ εἷς θαυμάσιος εἰς τὸ εἶδος, καὶ ἄξιος ἄνθρωπος, καὶ μοῦ ἔδωκεν ἓνα βιβλίον λέγωντας· Ξάνθιππε, λάβε τὸ ἰατρικὸν αὐτὸ βιβλίον, ἀπὸ τὴν ἄνωθεν δύναμιν. Ταῦτα λέγων, ἔγινεν ἄφαντος. Ἐγὼ δὲ, ἀναγνώσας τὸ βιβλίον, ἠῦρα καὶ τὸ ἔγραψαν τέσσερεις ἄνθρωποι, οἳ τινες μὲ μίαν φωνὴν ἐδιηγοῦντο διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸν νομίζω πῶς ἦλθεν νὰ κηρύξη καὶ οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ὅτι, καθὼς ἔφθασα μὲ τὸ βιβλίον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐφωτίσθη ὅλη ἀπὸ φῶς οὐράνιον, καὶ ὅσοι ἀσθενεῖς ἐκεῖ ἐκείτοντο ἀπὸ διαφόρους ἀρρώστιας βασανιζόμενοι, αὐτὴν τὴν ὥραν ἐθεραπεύθησαν. Ἀκούσας οὖν ὁ λαὸς ταῦτα ἀπὸ τὸν Ξάνθιππον, ἐβουλήθησαν νὰ ὑποστρέψουν εἰς τὸν Ἅγιον. Ἀμὴ ὁ διάβολος, δὲν τοῦς ἀφῆκεν, ἀλλὰ τοὺς ἐβίασεν ἀοράτως, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ

πέρνοντες τὸν Ἡγεμόνα, τὸν ὑπήγαν εἰς τὸν Λύσσωνα, καὶ ἐγδύσαντες αὐτὸν, ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖράς του, εὐχαριστοῦντες τὸν ἀκάθαρτον δαίμονα. Ὁ δὲ Βονιφάτιος, ἐκύτταζεν εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος, νὰ ἰδῆ τὸν Παγκράτιον, καὶ ἔλεγε μὲ κλαυθμὸν πικρότατον: "Ὡ τῶν ἐμῶν κακῶν, εἰς ποταπὸν θάνατον πικρὸν παρεδόθην ὁ ἄθλιος. Ποῦ εἶσαι Πάτερ Παγκράτιε; Εἶπες πῶς ἔρχεσαι εἰς τὴν θυσίαν, νὰ ἀπωλέσης τὸν ἀναίσθητον Λύσσωνα, καὶ τώρα δὲν φαίνεσαι; Καὶ μὲ ἀφήκες μοναχὸν τὸν ταλαίπωρον; Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, μὰ μὲ ἐλέησῃ ὡς εὐσπλαγχνος. Οὗτος δὲ ὁ Λύσσων ἀδελφοί, εἶχεν ἓνα ὄφιν πολλὰ μέγαν καὶ φοβερῶτατον, ὁ ὁποῖος ἔπινε τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν. Ὁ δὲ μέγας Παγκράτιος, φορέσας τὴν ἱερατικὴν στολὴν, ἔγινεν ὄλος ὡς φλόγα πυρὸς· καὶ φθάνωντας μὲ τὸ τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ εἶχασι δεδεμένον τὸν Βονιφάτιον, εὐθὺς ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ ἀπὸ λόγου των. Ὅλοι δὲ οἱ περισσιῶτες ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, μὴ ὑποφέροντες τὴν λάμψιν τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων του. Ὅς τις, αὐτοὺς μὲν εὐλόγησε καὶ ἠγέρθησαν. Πλησιάσας δὲ εἰς τὸν μιαρὸν Λύσσωνα, εἶπε ταῦτα: Ὁρκίζω σε δαίμων ἀκάθαρτε, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ φύγῃς ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, νὰ βυθισθῆς μὲ τὸν Φάλκωνα εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ εὐθὺς ἔκαμεν ὁ δαίμων μέγαν κτύπον, ὁποῦ ὄλοι ἐτρόμαξαν. Ἐπειτα, ἐξεριζώθη τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο καὶ ἀσήκωτον εἶδωλον μὲ τὸν δαίμονα, ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτὸ

ἐγκάτοικος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Τὸ δὲ ἱμάτιον τοῦ Λύσσωνος, ἦγουν ὁ μέγας ὄφιν ἐκεῖνος, ἔμεινεν εἰς τὸν λάκκον. Τότε ὁ Ἅγιος, τὸν ἔδεσεν ἀπὸ τὸν τράχηλον, καὶ τὸν ἐτράβηξε ἔξω. Ὅς τις ἔκαμε μέγα συρισμὸν προτιήτερα, ἔπειτα διερράγη ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καὶ ἔσκασεν. Οἱ δὲ ὄχλοι, ἰδόντες τοιαῦτα παράδοξα, μεγαλοφώνως ἐβόησαν: Μέγας ὁ Θεὸς Παγκρατίου. Καὶ εὐθύς ἐσύντριψαν τὰς φιάλας, τοὺς ταύρους, καὶ τράγους, ὅποῦ ἔσφαζαν, καὶ ἔρριψαν νὰ τοὺς φάγουν οἱ σκύλοι· καὶ ἀπλῶς ὅλην τὴν θυσίαν κατέστρεψαν. Ὁ δὲ ἅγιος, ἐπρόσταξε νὰ δέσουν τὸν ὄφιν μὲ σχοινία, νὰ τὸν σύρουν ἕως τὴν θάλασσαν. Καὶ καθὼς τὸν ἐτράβιζαν εἰς τοὺς λίθους οἱ νεώτεροι, ἐξεσχίζονταν αἱ σάρκες του, καὶ ἐφάνησαν τὰ κόκκαλα, καὶ εὐγάλαν ἓνα μὲ πολὺν κόπον μὲ τὰ τζικούρια, διὰ νὰ τὸ φυλάγουν εἰς ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος. Τὸ ὅποῖον ἔβαλαν εἰς τὸ καντάρι, καὶ ἐβάρει λίτρας ἐξήκοντα. Ὁ δὲ μακάριος Παγκράτιος, ἔδωκεν εἰς ὅλους τὸν ἀράβῳνα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, σφραγίσας αὐτοὺς μὲ τὸ τίμιον Σταυρόν. Οἱ τινες εἰσῆλθον εἰς τοὺς βωνοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ ρίπτοντες εἰς τὴν γῆν τὰ μιὰρὰ ξόανα, τὰ ἐσύντριψαν ἅπαντα, πτύοντες εἰς αὐτὰ, καὶ καταπατοῦντές τα. Ἐπειτα, ἀνέβη ὁ Ἅγιος εἰς τόπον ὑψηλὸν, διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι, καὶ ἐκήρυξε τὸν Δεσπότην Χριστόν. Εἰς τὸν ὅποῖον ἐπίστευσαν ἅπαντες, ὅσοι ἐκεῖ εὐρέθησαν· οἱ τινες ἦσαν ἑκατὸν χιλιάδες, καὶ περισσότεροι. Καὶ κάμνωντας εὐχὴν δι’

αὐτοὺς, τοὺς ἀπέλυσε λέγωντας: Ὑπάγετε τώρα εἰς τὰ σπήτιά σας, καὶ καθαρίσθητε ἡμέρας τρεῖς νηστεύοντες, καὶ προσευχόμενοι τῷ Κυρίῳ, νὰ σᾶς ἀξιῶση νὰ λάβετε τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἦλθασιν τὸ πλῆθος, βαστάζοντας καθ' ἕνας κηρία, καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος· καὶ ἐβάπτισεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν χιλιάδες εἰκοσιτέσσερες, καὶ ἔγινεν εἰς τὴν πόλιν ὄλην χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις. Ἦρχοντο δὲ καὶ ὅσοι ἐκατοικοῦσαν πλησίον εἰς τὸ Αἵτναῖον Ὅρος, καὶ ἐβαπτίζοντο, ἀκούοντες τὰς θαυματουργίας, ὅπου ἔκαμνεν ὁ Ἅγιος, θεραπεύων κωλοὺς, παραλυτικοὺς, ὑδροπικοὺς, δαιμονιζομένους, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀσθένειαν. Ὁ δὲ Ἐάνθιππος, ὅπου εἶπομεν παραπάνω, ὁ φιλόσοφος, ἤφερε τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ τοῦ εἶπεν ὡς ἄνωθεν τὴν ὑπόθεσιν· καὶ τὸ ἀνέγνωσε ὁ Ἅγιος εἰς τὸν λαόν, καὶ ὅλοι μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας πολλῆς τὸ ἐδέχθησαν. Μετὰ δύο ὥρας, προσῆλθε μία λελερωμένη γυνὴ πρὸς τὸν Ἅγιον, ἣτις ἦτον τῶν εἰδώλων ἱέρεια καθὼς ἔλεγε τῆς θεᾶς Ἡρωνος, καὶ ἔλεγεν μὲ δόλον· ὅτι ἐὰν τῆς δώσῃ ὁ Χριστὸς τὴν ἴασιν, νὰ λάβῃ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ Ἅγιος, καλὰ καὶ ἤξευρε τὴν δολίαν γνώμην τῆς, πλὴν, μὲ ἓνα λόγον τὴν ἰάτρευσε· καὶ κάμνωντας εἰς αὐτὴν τὴν σφραγίδα τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἔπεσεν εὐθὺς ἡ λέπρα ἀπὸ πάνω τῆς. Αὐτὴ δὲ, ἀντὶ τῆς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν Ἅγιον, ἔλεγε λόγια βαρετὰ πρὸς αὐτὸν, ἡ ἀχάριστος. Ὅθεν,

εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἅγιος: Ἐπειδὴ ἐτόλμησες ὡς γύναι νὰ πειράξης τὸν Κύριον ὁποῦ σοῦ ἔδωκε τὴν ὑγείαν, αὐτὸς δύναται πάλιν νὰ στρέψη τὴν λέπραν ἀπάνω σου. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν γῆν ἐκεῖνα τὰ λέπια τῆς λέπρας, ὁποῦ ἔπесαν ἀπὸ τὴν σάρκα της, καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς μὲ τὰ χῶματα, λέγωντας: Ἐπειδὴ δὲν ὁμολογεῖς τὴν χάριν τῆς ἰάσεως, ἔυλογητὸς ὁ Θεὸς, νὰ σοῦ δώσῃ διπλὴν παιδευσιν. Καὶ μὲ τὸν λόγον, ἀναψεν ὡς φλόξ εἰς ὅλην τὴν σάρκα της, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τοῦς πόδας, καὶ ἔκαμε φουσκαλίδας, αἱ ὁποῖαις ἐσποῦσαν, καὶ ἔτρεχε νερὸν βραστὸν ἀπὸ πάνω της, καὶ τῆς ἔδιδε τόσον πόνον, ὁποῦ ἐφῶναζεν ἡ ἀθλία ὀδυνωμένη, καὶ ἔλεγεν: Ἐλέησόν με δοῦλε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν ἐλπίζω πλέον εἰς τοὺς μιαροὺς θεοὺς, μόνον εἰς ἑσένα· καὶ δεήσου εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἴασιν. Σπλαγχνισθεὶς οὖν ὁ Ἅγιος, καὶ ποιήσας εὐχὴν εἰς αὐτὴν, τὴν ἐσταύρωσε, καὶ ἐθεραπεύθη, ἐπειδὴ ὀλοψύχως ἐπίστευσε, καὶ κατηκήσας αὐτὴν, τὴν ὀγδόην ἡμέραν τὴν ἐβάπτισε, καὶ τὴν ἐχειροτόνησε Διάκονον, μετονομάσας αὐτὴν Βενεδίκτα. Ἦτις ἐσύντριπεν ὅλα της τὰ εἴδωλα, ἔπειτα ἐπῆρε τὸν Ἅγιον εἰς ἓνα της περιβόλι, καὶ τοῦ ἔδειξε χρυσίον ἄμετρον. Ὅς τις, τῆς εἶπε νὰ τὸ διαμοιράσῃ εἰς πένητας. Ἡ δὲ ἔλεγεν, ὅτι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην πτωχὸς δὲν εὐρίσκετο. Λέγει της ὁ Ἅγιος: Ἐὰν ἀγαπᾷς νὰ σωθῆς, μίσησον τὸ χρυσίον, ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι ρίζα ὅλων τῶν κακῶν, καὶ φεῦγέ την, ἔχουσα πλοῦτον

εἰς τὰ οὐράνια. Ὅθεν, ἀφῆκεν ὅλον τὸν πλοῦτόν της, καὶ ὑπερέτει εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου ἐπιμελέστατα. Ἰάτρευσε δε, καὶ ἄλλην γυναῖκα ὃ Ἅγιος, ὃποῦ εἶχε πάθος ἀνιάτρευτον εἰς τὸν τράχηλον, καὶ ἄνδρας πολλοὺς ὃποῦ εἶχασι πάθη διάφορα. Καὶ ἐβάπτισε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὀκτὼ χιλιάδας ἄνδρας, χωρὶς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά των. Ἐπειτα, ἐλειτούργησε, νὰ τοὺς κοινωνήσῃ. Τότε, ἔφθασε καὶ ὁ Ἡγεμὼν Βονιφάτιος μὲ πλῆθος λαοῦ, καὶ ὅταν ὑψωνε τὰ Ἅγια ὃ Ἅγιος, ἀνοίξεν ἡ Ἐκκλησία ἄνωθεν, καὶ ἦλθε πῦρ οὐράνιον, καὶ τὸν ἐπερικύκλωσεν. Οἱ δὲ ὀρῶντες ἐφοβήθησαν, καὶ δὲν ἐτόλμα τινὰς νὰ πλησιάσῃ νὰ κοινωνήσῃ, διατὶ ἔβλεπον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς λαμπάδα πυρός. Ὁ δὲ ἅγιος τοὺς εἶπε: Προσέλθετε τέκνα μου, καὶ μὴ φοβάσθε, ὅτι τὸ πῦρ τοῦτο δὲν φλογίζει, ἀλλὰ φωτίζει τοὺς μεταλαμβάνοντας. Τότε γοῦν ἐκοινώνησεν ὅλους τοὺς πιστοὺς, ὃποῦ ἦσαν βαπτισμένοι, τοὺς δὲ ἀπίστους ἐκατήχησε, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐβάπτισε πέντε χιλιάδας. Μετὰ ταῦτα, εἶπεν πρὸς τὸν Ἅγιον ὃ Βονιφάτιος, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τοὺς ἐναντίους τῆς ἐπαρχίας του, καὶ νὰ τὸν εὐλογήσῃ νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς· καὶ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ εἰς ποίαν πεδιάδα νὰ κροτήσῃ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐπρόσταξε νὰ συνάξῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Ταυρομενίαν ὅλης τῆς ἐπαρχίας τοὺς στρατιώτας, ἦγουν τοὺς ἐδικοὺς του, νὰ τοὺς εὐκηθῇ ὃ Ἅγιος. Ἐστειλεν οὖν ταχυδρομοὺς εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι ἕως

ἡμέρας εἴκοσι. Ἦσαν δὲ χιλιάδες πεντακόσiai τεσσαράκοντα. Καὶ μὴν ἀπιστήση τινὰς εἰς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Σικελίας καὶ Καλαβρίας, ἢ πόλις αὕτη, Ταύρου καὶ Μενίας, ἦτον ἢ πλουσιωτέρα καὶ πλέον ἔντιμος. Ὅταν οὖν ἐσυνάχθη ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὴν πεδιάδα, εἶχασιν πόθον νὰ ἰδοῦσι τὸν Ἅγιον. Ὅς τις ἔβαλε τὰ ἱερατικά, καὶ εὐγῆκεν εἰς τὸ πεδίον ὑψηλόν, διὰ νὰ τὸν κυττάζουν ἅπαντες. Οἱ τινες, ἰδόντες τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς φῶς ἔξαστράπτον, ἐνόμιζαν πῶς ἦταν Θεὸς, καὶ ἠρώτα ἕνας τὸν ἄλλον τους, πόθεν εὐρέθη τοιοῦτος Θεὸς θαυμάσιος; Οἱ δὲ πιστοὶ ἔλεγον: Δὲν εἶναι Θεὸς ἄνθρωποι, ἀλλὰ τοῦ ἀληθινοῦ καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ δοῦλος. Τότε οἱ περισσότεροι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ζητοῦντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠτοίμασε νὰ λειτουργήσῃ ἐκεῖ ἔμπροσθεν τοῦ πλήθους, διὰ νὰ τοὺς στερεώσῃ καλλίτερα. Οἱ μὲν οὖν πιστοὶ, εσίμωσαν διὰ νὰ κοινωνήσουν τὰ θεῖα Μυστήρια. Οἱ δὲ ἀβάπτιστοι πάλιν, ἔχοντες πόθον νὰ ἰδοῦσι τοῦτο τὸ μυστήριον τῆς Λειτουργίας, ἐπλησίασαν οἱ προεσιώτεροι, ρίπτοντες εἰς τὴν γῆν τὰ ἄρματα, καὶ ἔστεκαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν. Τότε ἐγίνη καὶ ἄλλον θαυμάσιον, ὡσὰν ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐγίνη εἰς τὸν Μωϋσῆν προτήτερο, ὅταν ἐνομοθέτει τὸν λαὸν εἰς τὸ Σιναῖον· καὶ ἐκατέβη ἕνα σύννεφον, καὶ ἐσκέπασε τὸν μέγαν Παγκράτιον. Οἱ δὲ ὄχλοι ἔπεσον κατὰ γῆς θαυμάζοντες. Ὅποταν δὲν ὕψωσε τὸν Ἅγιον Ἄρτον, ἀνῆλθε πρὸς οὐρανὸν τὸ σύννεφον. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ

τοὺς Ἕλληνας, νομίζοντες πῶς ἦτον θεὸς ὁ ἅγιος, ἔλεγον αὐτῷ: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ μέγας θεὸς, καὶ ἀξιώσον τῆς σῆς χάριτος. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀνέβηκεν εἰς τὴν πέτραν, ὡς καὶ τὸ πρότερον, καὶ τοὺς ἐκήρυξε μὲ συντομίαν τὸ μυστήριον τῆς Θεότητος. Ὅθεν, ἐπίστευσαν ὀλοψύχως, ζητοῦντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, πρὶν ὑπάγουν εἰς τὸν πόλεμον. Κατηχήσας οὖν αὐτοὺς, τοὺς ἐπρόσταξε νὰ νηστεύουν τρεῖς ἡμέραις, καὶ τότε τοὺς ἐβάπτισεν ὅλους, καὶ ἔγινεν εἰς ὅλον τὸ στρατόπεδον μεγάλη πανήγυρις, καὶ ἐχειροτόνησεν ἀντὶ αὐτοῦ ἓνα Μαθητὴν ὁποῦ εἶχε, ὀνομαζόμενον Εὐάγριον, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸν βίον τοῦτον φιλαληθῶς μὲ πιστοσύνην. Τὸν ὁποῖον ἔστειλε νὰ τοὺς ἐξομολογῇ, καὶ νὰ τοὺς κοινωνῇ εἰς τὸν πόλεμον. Εἰς δὲ τὰ φλάμπουρα ἔβαλε χρυσοχόον, καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν πρῶτον τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ εἰς τὰ ἄλλα τὸν τίμιον Σταυρὸν, νὰ τὸν βαστοῦν ἔμπροσθεν πάντων εἰς τὸν πόλεμον. Ὅταν οὖν ἤθελαν νὰ πηγένουν, μὲ ἐπρόσταξε νὰ λειτουργήσω (λέγει ὁ ῥηθεὶς Εὐάγριος) νὰ κοινωνήσωσι. Τελέσας οὖν ἐγὼ μετὰ φόβου τὴν θείαν Ἱερουργίαν, ἐκοινώνησεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἱ προεσιῶτες τῆς πόλεως. Ἐπειτα, μὰς εὐλόγησεν ὅλους ὁ Ἅγιος, καὶ κάμνωντας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸ μέτωπόν μου, μὲ ἐφίλησε, καὶ ἀπέλυσε· καὶ πηγαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἐσφράγισε μὲ τὸν Σταυρὸν τρεῖς φοραῖς, καὶ οὕτως ἐπλεύσαμεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του.

Ἦσαν δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν δύο κοράσια εὐμορφα, ἀδελφαὶ κατὰ σάρκα, καὶ ὄρφαναί, ὅτι οἱ γονεῖς των ἀπέθανον· αὐταὶ γοῦνξάφ' οὗ ἔβαπτίσθησαν, ἦλθον εἰς τὸν Ἅγιον λέγουσαι: Πάτερ Ὅσιε, εἰς τὴν ἀγιωσύνην σου καταφεύγομεν, νὰ μᾶς συναριθμήσης μὲ τὴν ἱερείαν Χρυσῆν, νὰ μᾶς δώσης τὸ Διακονικὸν ἀξίωμα, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἐβάλαμεν εἰς τὸν νοῦν μας νὰ ὑπανδρευθῶμεν πώποτε, μὲ ὅλον ὁποῦ μᾶς ἐγύρευσαν οἱ πρῶτοι Ἄρχοντες τῆς πόλεως· ἀλλὰ ποθοῦμεν νὰ φυλάξωμεν τὴν παρθενίαν μας ἄσπιλον. Λέγει ταις ὁ Ἅγιος: Ὅντως τέκνα μου, τὴν καλὴν μερίδα ὡς ἡ Μαρία ἐξελέξασθε. Καὶ προσκαλεσάμενος τὴν Διάκονον Βενεδίκταν, εἶπεν αὐτῇ: Ἴδοῦ ὁποῦ σοῦ ἔστειλε συνοδίαν ὁ κύριος. Καὶ χειροτονήσας τὴν πρώτην Διάκονον, ἀφῆκε τὴν νεωτέραν ἀχειροτόνητον, καὶ κτίζοντας κελλίον πλησίον τοῦ ναοῦ, ἔμεινα ἐκεῖ, καὶ ἤκουον ὅλας τὰς Ἀκολουθίας. Ὁ δὲ Πολιτάρχης, ὁποῦ ἀφῆκεν ἐπίτροπον ὁ Ἡγεμὼν Βονιφάτιος, ἦτον κακόγνωμος ἄνθρωπος, καὶ εἶχεν ὅλον τοῦ τὸν πόθον εἰς τὰ μιὰρὰ εἶδωλα ὁ παμμίαρος· καὶ δὲν τὸν ἔφθανε νὰ ἔχη παλλακίδας ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὴν μίαν ἀπὸ τὰς ἄνω εἰρημένας Παρθένους ὠρέχθηκεν ὁ ἀχόρταγος, ἤγουν τὴν νεωτέραν, ὡς ὠραιότεραν καὶ πάγκαλλον. Ἔστειλεν οὖν καὶ ἐπῆρε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς τὴν Διακόνισσαν, καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι εἶχε πόθον ἀνείκαστον νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τῆς, καὶ τῆς ἔταξε χαρίσματα πλουσία. Ἡ δὲ εἶπεν

αὐτῶ: Ὅτι ἦσαν ἀφιερωμέναις τῷ Θεῷ, καὶ δὲν ὑπανδρεύονται. Ὅταν οὖν εἶδεν ὁ ἄσεμνος, ὅτι μὲ τὸ καλὸν δὲν ἔκαμνε τίποτα, ἐφοβέρισε νὰ τὴν πάρη βιαίως ὁ Ἔλιδος· (οὕτως ἔκαλεῖτο ὁ κάκιστος καὶ ἀκόλαστος). Ἡ μὲν οὖν Διάκονος ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν, καὶ ἀνήγγειλε ταῦτα πρὸς τὴν Βενεδίκτην, καὶ τὴν ἀδελφὴν της, κλαίουσα. Ἐπειτα, ὑπήγασιν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ τοῦ τὸ εἶπασιν. Ὅς τις τὰς ἐνουθέτησε λέγωντας: Τέκνα Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, μὴ σᾶς χωρίση ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ θλίψις ποσῶς, ἢ στενοζωρία, οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος· ἀλλ' κᾶν εἰς τὴν φυλακὴν σᾶς βάλλουσι, σπουδάσατε νὰ φυλάξετε τὴν λαμπάδα τῆς παρθενίας σας ἄσβεστον. Ἀυτὰ καὶ ἕτερα ἀκούσασαι ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἐστερεώθησαν καλλίτερα, καὶ ἀπελθοῦσαι εἰς τὸ κελλίον προσήχοντο. Ὁ δὲ παράνομος Ἔλιδος, ἐπάσχησε πολλὰ νὰ κάμη ἐκεῖνο ὁποῦ ἐβουλήθηκε, καὶ δὲν ἐδυνήθη. Ὅθεν, ἐσυμβουλευθῆ μὲ τοὺς Μοντανούς, πῶς νᾶ φέρη τὴν κόρην εἰς τὸ θέλημά του, καὶ τοῦ ἔδωκεν εἷς ἀπὸ ἐκείνους ἓνα βιβλίον μαντείας. Καὶ ὡς τὸ ἀνέγνωσεν, ἐπικαλούμενος τοὺς δαίμονας, ἐσυνάχθησαν ἀναρίθμητοι μαῦροι ὡς ἀράπηδες, κρατοῦντες σαγίτας καὶ δοξάρια, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὰς Ἁγίας Παρθένους, νὰ κάμουν τὴν τέχνην των. Ἄλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐσυγχώρησε νὰ ταῖς ἐγγίσουν ποσῶς οἱ ἀκάθαρτοι δαίμονες. Ὅθεν, ὑποστρέψαντες εἰς τὸν Ἔλιδαν, ὠμολόγησαν οἱ ψεῦσαι τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες: Εἶδαμεν ἓνα μέγαν βοηθὸν εἰς τὰ γυναῖκα,

καὶ μὴ ὑποφέροντες τὴν θεῖαν αὐτοῦ, ἐφύγαμεν ἄπρακτοι· λοιπὸν, κάμε εἴ τι θέλεις, ὅτι ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, ὡς ὁ Φάλκων, ὁ Λύσσων, καὶ Ζεὺς, ὑπὸ θείας δυνάμεως διωκόμενοι. Ποιήσας οὖν συμπόσιον, καὶ συμβούλιον μὲ τοὺς φίλους του, ὁ ἄσωτος Ἑλιδος, ἔστειλε στρατιώτας, καὶ ἔφεραν τὰς δύο Παρθένους δεμένας εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἔδοκίμασε μὲ πολλαῖς συργουλίαις καὶ κολακείαις ὁ ἀκόλαστος, νὰ φέρῃ τὴν κόρην εἰς τὸ θέλημά του, καὶ δὲν ἐδυνήθηκεν. Ὅθεν, φυλακώσας αὐτὰς, παραγγείλας τῆς πρώτης ἀπόκρυφα νὰ συμβουλεύσῃ τὴν νεάνίδα νὰ τοῦ ὑπακούσῃ, καὶ νὰ τῆς δώσῃ μεγάλα χαρίσματα. Καὶ αὐτὴ τῆς εἶπεν ὅλα τὰ ἐναντία κατὰ Θεὸν, οὕτω λέγουσα: Ἄς ἀγωνισθοῦμεν ἀδελφὴ μου, διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὸν Βασιλέα Χριστὸν, καὶ νὰ κληρονομήσωμεν ἀθανασίαν αἰώνιον. Βλέπεις πῶς ἡ ζωὴ τοῦτη τρέχει ὡσεὶ σκιά καὶ ὄνειρος. Ἐνθυμᾶσαι, πόσοι μᾶς ἐγύρυσαν νὰ ὑπανδρευθοῦμεν, καὶ δὲν ἐστέρξαμεν, ὅπου ἐπροσκυνοῦμεν εἰδῶλα; Καὶ τώρα ὅπου ἐνεδύθημεν τὸν Δεσπότην Χριστὸν, νὰ μολύνωμεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα; Μὴ γένοιτο. Ἴδου πῶς σοῦ λέγω τὰ μέλλοντα, διὰ νὰ ἐτοιμασθῆς εἰς πρόσκαιρον θάνατον, νὰ βασιλεύσῃς μὲ τὸν Νυμφίον Χριστὸν αἰώνια. Ἐμένα θανατώσουσιν αὔριον, ἀμὴ ἐσένα θέλουν κρατήσῃ ὀλίγον καιρὸν, νὰ δοκιμάσουν τὴν γνώμην σου. Καὶ φυλάγου νὰ μὴ δελεασθῆς εἰς τὰς ματαίας αὐτῶν ὑποσχέσεις, καὶ δόλια λόγια· ἀλλὰ καρτέρησον

ἕως τέλους, νὰ λάβῃς τὸν ἄφθαρτον στέφανον. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ κόρη ἀπὸ τὴν Διάκονον, ἐπένευξε λέγουσα: Πιστεύω εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, ὅτι οὔτε κολακείαις, οὔτε φοβερισμοῖ, οὔτε βάσανοι θέλουν δυνηθῆ νὰ μὲ χωρίσουν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἠγαπημένον Νυμφίον μου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ταῖς ἡφεραν εἰς τὸν Ἑλλιδον· καὶ λέγει του ἡ Διάκονος, πῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς τὸ θέλημά του τὴν νεάνίδα. Ὅς τις ἐθυμώθη· καὶ προστάσσει νὰ δείρουν αὐτὴν ἔμπροσθεν τῆς κόρης ἀνελεήμονα· καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἔδειραν ὥραν πολλήν, καὶ ἐκκοκίνισεν ἡ γῆ ἀπὸ τὰ αἵματα, ἔκοψαν τὴν μακαρίαν αὐτῆς κεφαλὴν εἰς ἓνα ἔρημοσπήλαιον. Τὴν δὲ νεωτέραν ἐσφάλισαν εἰς ἓνα σπήτι, καὶ αὐτοὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ δὲ μέγας Παγκράτιος ἐσύναξε τοὺς πιστοὺς, καὶ ἐπήρασι τὸ Ἅγιον Λείψανον τῆς Διακόνου ἀπὸ τὸ σπήλαιον, καὶ τὸ ἐνταφίασαν εὐλαβῶς καὶ ἐντίμως ὡς ἔπρεπεν. Ὅταν ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὴν γαστριμαργίαν οἱ Ἑλληνες, ἔσυρναν ἔξω εἰς τὸ μέσον τὴν Κόρην, καὶ λέγει της ὁ Ἑλιδος:

Θυσίασον τὸν μέγαν θεὸν Σκάμανδρον, καὶ ἔπαρέ με ἄνδρα, νὰ τιμηθῆς πολλὰ, νὰ ἔχῃς πλοῦτον, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀπόλαυσιν· εἰ δὲ, κόπτω τὸ κεφάλι σου. Λέγει του ἡ πάνσεμνος: Ἐγὼ προσκυνῶ τὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα μου, τοῦ ὁποίου ἐνυμφεύθηκα· καὶ οὔτε τὸν Σκάμανδρο θυσιάζω, οὔτε ἐσένα καταδέχομαι διὰ ἄνδρα μου μιαρῶτατε. Ταῦτα ἀκούσας ἀπὸ τὴν φιλόχριστον ὁ μισόχριστος,

ἐπρόσταξε νὰ δείρουν καὶ αὐτὴν ὡς καὶ τὴν ἄλλην, ἔπειτα νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν εἰς τὸ ῥηθὲν σπήλαιον. Τοῦτου γενομένου, ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος μὲ ὄλους τοὺς πιστοὺς, μὲ λαμπάδας καὶ θυμιάματα, καὶ ἐπήρασι τὸ Ἅγιον Λείψانون, καὶ τὸ ἐνταφίασαν πλησίον τῆς Διακόνου. Ὁ δὲ λαὸς ὅταν ἤκουσε τὰς κακουργίας τοῦ Ἑλίδου, ὠρμησαν νὰ τὸν καύσουν μὲ ὄλα του τὰ εἴδωλα. Ἀμὴ ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἀφήκε, διὰ νὰ μὴ γένουν φονικὰ καὶ σύγχυσις, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Βονιφάτιος, νὰ τὸν παιδεύσῃ ὡς βούλεται. Καὶ οὕτως ἠσύχασαν, κτίζοντες Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τῶν Δύω Παρθένων καὶ Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ ταῦτα, ἔκαμαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ Μοντανοὶ κατὰ τοῦ Ἁγίου συμβούλιον, νὰ τὸν ἀποκτείνωσιν. Αὐτὸς δὲ, γνωρίσας τὴν σκευωρίαν καὶ πανουργίαν των, ἐσύναξε τὸν λαὸν, καὶ τοὺς ἐφάνέρωσε τὰ μελετώμενα, καὶ καθὼς ἔλεγεν τὴν ὑπόθεσιν, ἰδοὺ ἔφθασαν κουστωδίαι δύο Ἰουδαίων, καὶ Μοντανῶν, καὶ πλησιάσαντες, εἶπον τοῖς πιστοῖς: Διατί ἄνθρωποι ἀφήκετε τὸ πρῶτον σέβας, καὶ τὴν θρησκείαν σας, καὶ ἐκολλήθητε εἰς αὐτὸν τὸν πλάνον καὶ γόητα; Ὁ μὲν οὖν Ἅγιος ἐσιῶπα. Ὁ δὲ λαὸς ἀπεκρίθη: Ἐσεῖς ἐπλανέθητε, καὶ προσκυνεῖτε κωφὰ καὶ ἄλαλα ξόανα· ἡμεῖς δὲ, ἠῦραμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν πιστεύσαντες. Τότε, λέγει πρὸς αὐτοὺς καὶ ὁ Ἅγιος: Ἐὰν θέλετε νὰ ἀφήσῃ τὴν πλάνην τῶν ματαίων σεβασμάτων σας, νὰ προσέλθετε εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, σᾶς θέλομεν ἀναγγεῖλῃ λόγον σωτήριον· εἶδὲ καὶ

ἤλθετε μὲ δόλον, φανερώσετε τὴν πανουργίαν σας. Οἱ δὲ, ἀπεκρίθησαν: Ἡμεῖς, τοὺς λόγους σας δὲν πιστεύομεν, οὔτε ἀφήνομεν τὴν παλαιὰν μας συνήθειαν. Καὶ ὁ Ἅγιος: Παρακαλῶ σας ἀδελφοί, νὰ φύγετε τῶν εἰδώλων τὸν δόλον, νὰ γνωρίσετε τὸν Δημιουργὸν τῆς κτίσεως. Καὶ μάλιστα, ἐσεῖς οἱ Ἑβραῖοι, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁποῦ σᾶς εὗγαλεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὰ ὁποῖα γινώσκοντες, καὶ ἀναγινώσκοντες, ἀφήκετε τὸν Θεὸν, ὁποῦ σᾶς ἐγέννησε, καὶ θρέφει σας, καὶ σμίγεται μὲ τὰ ἔθνη, καὶ ἐμάθετε τὰ ἔργα των. Ἀυτὰ καὶ ἕτερα λέγοντος τοῦ Ὁσίου, ἤθελαν οἱ πιστοὶ νὰ φυλακώσουν τοὺς Ἕλληνας, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Ἡγεμὼν νὰ τοὺς παιδεύσῃ διὰ τοὺς φόνους ὁποῦ ἔκαμαν, αὐτοὶ δὲ, ἔφυγον ἔμφοβοι. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπήρασιν ὅλον τῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ τέκνα των, καὶ ἐσέβησαν εἰς ταῖς βάρκας, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Συρακοῦσαν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἐμήνυσε μὲ τὸν Ἐάνθιππον, νὰ στρέψουν ὀπίσω, καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς κακὸν τίποτα. Ἀμὴ δὲν ἔστρεψαν, εἰ μὴ μόνον ἓνας Μοντανὸς μάγος, ἐκεῖνος ὁποῦ ἔδωκε τὸ μαγικὸν βιβλίον τοῦ Ἐλίδου διὰ τὴν Κόρην, ὡς εἶπομεν· καὶ ἐξωμολογήθη εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἔγινε καλὸς χριστιανὸς. Ὅς τις ἔγραψε καὶ τὰ ἄθλα τῶν Ἁγίων, ἀφ' οὗ ἔβαπτίσθη. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι Ἕλληνες εἰσῆλθον εἰς ταῖς βάρκας, καὶ ἀρμένισαν μὲ καλὸν ἄνεμον. Ἀμὴ ὁ Ἅγιος, ἀνέβηκεν εἰς ὑψηλὸν τόπον, καὶ προσήυξατο λέγοντας: Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ

παντοδύναμε, ἂν εἶναι ἀρεστόν Σου, ἄς γένη μεγάλη φουρτοῦνα, νὰ καταποντίσῃ ἐκείνους τοὺς μιαρούς· καὶ ὁ λόγος του, ἔργον ἐγένετο· καὶ ὅλοι ἐπνίγησαν. Διατι, ἐσηκώθη εὐθὺς μέγας ἄνεμος, καὶ ἐκαταπόντισε τὰ ξύλα των.

Καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, διδάσκοντας τὸν λαὸν, εἶπεν αὐτοῖς: Ὁ Βονιφάτιος ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἔρχεται εἰς δύο ἡμέρας μὲ πολὺν πλοῦτον, καὶ μὲ ὄλον του τὸν λαὸν, ἀγαλλόμενοι· καὶ εἶπέτε τοῦ Ἐλίδου νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως.

Ἐθαύμαζον οὖν οἱ πιστοὶ, πῶς ἤξευρε τὰ μακρὰν ὡς παρόντα, καὶ τὰ ἐπρόλεγε. Καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐφανήθησαν τὰ πλοῖα κατὰ τὴν προφητείαν του· καὶ τρέχοντες ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὴν θάλασσαν, εὐφήμισαν τὸν Ἡγεμόνα, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἐλιδος ἐπροσκύνησε. Καὶ τὸ πρῶτ' ἦλθασιν ὅλοι, καὶ ὁ Χιλίαρχος, καὶ ὁ Βονιφάτιος, καὶ προσκυνήσαντες τὸν Ἅγιον, ἠύχαρίστησαν εἰς τὴν νίκην, ὅπου ἐπήρασι διὰ μέσου του. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς εὐλόγησεν ὅλους, καὶ ἐξόχως τὸν Ἄρχοντα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνέφερε διὰ τοὺς φόνους, ὅπου ἐτέλεσεν ὁ μιάρὸς Ἐλιδος. Τὸν ὁποῖον ἐπρόσταξε νὰ δέσουν μὲ δυνατὴν ἄλυσον, νὰ τὸν φυλάγουν ἀκριβῶς, ἕως νὰ μοιράσῃ τὸν πλοῦτον, ὅπου ἤφεραν εἰς τὸ στρατόπεδον, νὰ μείνῃ ἀμέριμνος, καὶ τότε νὰ ἐξετάσῃ τὰς πράξεις του. Ἦφεραν δὲ καὶ σκλάβους πολλοὺς Ἀβάρους, ἀπὸ τὸν πόλεμον, οἳ τινες βλέποντες τὸν μέγαν Παγκράτιον, ὅπου ἐλειτούργησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπίστευσαν εἰς τὸν

Χριστόν· διατι εἶδασι τὰ δύο θαυμάσια, ὅπου καὶ παραπάνω ἐγράψαμεν, ἦγουν τὸ πῦρ ὅπου εὗγενεν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ τὴν νεφέλην ὅπου τὸν ἔσκεπε· καὶ ζήτησαν διὰ τοῦ ἐρμηνέως, ἦγουν τοῦ δραγουμάνου, τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὅθεν, βλέπωντας ἀπὸ τὰ σχήματά τους, τὸν πόθον ὅπου εἶχασι, τοὺς ἐβάπτισε. Καὶ ὅταν ἐμοίραζε ὁ Ἄρχων τὸ χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ τὸν ἄλλον πλοῦτον εἰς τοὺς στρατιώτας, ἐμοίρασε καὶ τοὺς σκλάβους, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλε νὰ τοὺς ἐπιμεληθοῦν, νὰ σώσουν καὶ αὐτοὶ τὴν ψυχὴν τους.

Ὁ δὲ Ἅγιος ἐχειροτόνησεν εἰς πᾶσαν ἐπαρχίαν ἱερέα, καὶ διάκονον τοὺς σοφωτέρους καὶ εὐλαβεστέρους, τῶν ὁποίων ἐπαράγγειλὲ νὰ ἐπιμελοῦνται τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, νὰ κτίσουν Ἐκκλησίας, καὶ νὰ κάμνουν ὅλα τὰ χρειαζόμενα· ἐμένα δὲ ἐπρόσταξεν (ἦγουν τὸν Εὐάγριον), καὶ τὸν διάκονόν μου Ἐπαφρόδιτον, νὰ τοὺς γράψωμεν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἀναγνώσεις, τὰς ἐντολὰς, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα πρέπει οἱ πιστοὶ νὰ ἤξεύρουσι, καὶ ἐλθόντες οἱ προεσιῶτες τοῦ λαοῦ, εὐπῆγε πᾶς ἕνας εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐγὼ δὲ, ἐπῆγα εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἔβλεπα τοὺς ναοὺς ὅπου ἔκτιζαν, καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν. Καὶ τοὺς ἐνουθέτουν, πῶς νὰ ἀναγνώθουν τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ τὰ ἄλλα ἀναγκαῖα τῆς πίστεως, καὶ πάλιν ὑπέστρεφον εἰς τὸν διδάσκαλον.

Ὁ δὲ Βονιφάτιος ἐπρόσταξε, καὶ τοῦ ἤφεραν

δεδεμένον τὸν Ἑλιδόν, καὶ τὸν ἠρώτησε διατι ἔφόνευσε τὰς Παρθένους. Καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι διατι ἔβλαστήμησαν τοὺς θεοὺς. Λέγει τὸν ὁ Βονιφάτιος: Θέλεις νὰ ἀρνηθῆς αὐτοὺς τοὺς ἀναισθήτους θεοὺς, νὰ γένης χριστιανὸς, ἢ νὰ σὲ θανατώσω παγκάκισε; Ὁ δὲ ἀπεκρίματο: Μὴ γένοιτο νὰ ἀφήσω τὴν πατρικὴν μου διάταξιν. Οἱ θεοὶ τοῦ πατρός μου, τὴν ζωὴν μοι ἐχάρισαν, καὶ ἄς ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπη τους.

Λοιπὸν σφάζετε με ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ μου Σκαμάνδρου. Λαβὼν οὖν ὕδωρ ὁ Ἡγεμὼν, ἔνιψε τὰς χεῖράς του λέγωντας: Εἰς τὴν κεφαλὴν σου τὸ αἷμά σου. Καὶ τότε ἐπρόσταξεν ἓνα δοῦλον καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν εἰς τόπον ἐπίσημον.

Ἐπειτα, εἰς δύο χρόνους ἦλθασιν καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἅγιον, νὰ κοπιᾶσῃ, νὰ ἐγκαινιάσῃ ταῖς Ἐκκλησίαις. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοῦς ἔστειλε νὰ εὐλογήσουν τὸν Βονιφάτιον. Ἐπειτα, ἐπῆρεν αὐτὸν, ἔμένα, τὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ Λυκαονίδην, μὲ ὄλην τὴν σύγκλητον, καὶ ἡγίασε τὰς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἤξεύρῃ πᾶς ἓνας τὸν τόπον του, νὰ τὸν ἐργάζῃ, νὰ εὐγάνουν τὴν ζωοτροφίαν τους. Ὁ δὲ Βονιφάτιος, καὶ οἱ λοιποὶ πλούσιοι, ἐμοίρασαν εἰς τρία μέρη ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα, χρυσίον τε καὶ ἀργύριον, καὶ τὰ λοιπὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα· καὶ ἔδωσαν τὸ ἓνα τρίτον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ πορεύωνται οἱ ἱερεῖς, καὶ διάκονοι, νὰ παρακαλοῦν ἐξ ὅλης τους τῆς ψυχῆς τὸν Κύριον διὰ τοῦς εὐεργέτας τους, καὶ ἔκαμαν σκεύη χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ μεταξωτὰ

ίματα εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔγραψεν εἰς ἓνα καρτὶ ὁ Ἅγιος, καὶ οὕτως ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν μας.

Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, ὥραν ζ', ἦλθεν εἰς ἑκκοτασιν ὁ Ἅγιος, καὶ ἤκουσε φωνὴν οὕτω λέγουσα: Παγκράτιε, χειροτόνησον ἱερέα τὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ στείλαι τον εἰς τὰ μέρη Ταρακωνίας μονώτατον. Ὁ δὲ Ἅγιος εἶχεν δισταγμὸν εἰς τὴν φωνὴν, μήπως καὶ ἦτον δαιμόνων φάντασμα. Καὶ ἀκούσας τὸν αὐτὸν λόγον καὶ δεύτερον, ἐκαρτέρει νὰ τριτώσῃ, νὰ βεβαιωθῇ τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν, ἤκουσε καὶ τρίτον τὴν αὐτὴν φωνὴν λέγουσα: Εἶπά σου, νὰ χειροτονήσῃς τὸν Ἐπαφρόδιτον πρεσβύτερον, νὰ τὸν στείλῃς εἰς τόπον Ταρακωνίας. Τότε, χειροτονήσας αὐτὸν, ἐφίλησε, καὶ εὐλόγησας ἀπέστειλεν. Ὅς τις ἐκαβαλίκευσε εἰς ἓνα μουλάρι, καὶ περιπατήσας ἡμέρας τρεῖς, ἔφθασεν εἰς ἓνα τόπον πετρώδη, καὶ ἐκεῖ ἐσταμάτησε τὸ ζῶον, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ὑπάγῃ παρεμπρός. Ὅθεν. ἀνεπαύθη ἐκεῖ ὁ πρεσβύτερος, καὶ τὸ ταχὺ ἐβούλετο πάλιν νὰ καβαλικεύσῃ. Ἀλλὰ τὸ ζῶον δὲν ἠθέλεν· ὅθεν ἐγνώρισε πῶς ἦτον Θεοῦ θέλημα νὰ μείνῃ ἐκεῖ, καὶ εὐγάνωντας τὸν Σταυρὸν, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέγνωθε. Τότε, ἐπέρνα μία γυνὴ ὁποῦ ἐθέριζεν ὁ ἄνδρας τῆς ἐκεῖ παρεμπρός, καὶ τοῦ ἠφερνεν εἰς τὸ γαδούριον ἄρτους, κρασί, καὶ μαγέρευμα· καὶ βλέπουσα τὸν Ἐπαφρόδιτον, ἔστεκεν ὡς ἐξεστικὴ ὥραν πολλὴν θαυμάζουσα, καὶ ἐθάρρει πῶς ἦτον θεὸς ἢ Ἄγγελος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ: Τί στέκεσαι γύναι,

καὶ δὲν ὑπάγεις εἰς τὸν δρόμον σου; Ἡ δὲ, ἀπεκρίνατο: Δὲν εἶδα ποτὲ μου τόσῃν δόξαν εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, καὶ νομίζω πῶς εἶσαι κανένας θεός, διὰ τοῦτο ἔχεις τόσῃν λαμπρότητα. Λέγει τῆς ὁ Ἐπαφρόδιτος: Ἐτοῦτα ὅπου βλέπεις καὶ κρατῶ, εἶναι σημεῖα τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ὅπου ἔκαμεν τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. Λέγει του ἡ γυνή: Ἀμὴ ἐσὺ τί εἶσαι, ἐὰν δὲν εἶσαι θεός; Ὁ δὲ εἶπεν: Ἄνθρωπος εἶμαι ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, καὶ ἂν δὲν πιστεύῃς, δός μου νὰ φάγω καὶ νὰ πῶ. Ταῦτα εἶπε, διατὶ εἶχε τρεῖς ἡμέρας, ὅπου δὲν ἔφαγεν· ἡ δὲ, ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ τρώγωντας ἐδυνάμωσε. Καὶ αὐτὴ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ τοῦ εἶπε τὴν ὑπόθεσιν, ὅς τις ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς θεριστὰς. Καὶ τρέχωντας ἔφθασε εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον ὁ Ἐπαφρόδιτος, καὶ βλέπων ἀπὸ μακρὰν τὴν δόξαν Θεοῦ, ὅπου τὸν ἔσκεπε, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον. Ὁ δὲ, εἶπεν αὐτῷ: Ἐλθὲ πλησίον μου ἄνθρωπε. Τότε, σιμώνει μὲ φόβον πολὺν, καὶ λέγει του: Μὴ νὰ εἶσαι Θεός εἰς τοιαύτην μορφήν φαινόμενος; Ὁ δὲ, ἀπεκρίνατο: Δὲν ἤκουσες διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦτον τὸν τόπον τίποτα; Λέγει του ὁ ἄνθρωπος: Ναι, ἠκούσαμεν ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ Παρθένου ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐβαπτίσθη. Καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμνεν, ἔπειτα ἐσταυρώθη, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἔστειλε τοὺς Μαθητὰς του εἰς τὸν κόσμον, νὰ κηρύξουν τὴν Αὐτοῦ Θεότητα. Λοιπὸν, ἐὰν ἦσαι καὶ

σὺ ἓνας ἀπ' ἐκείνους, δίδαξαι μας· ὅτι ἔχομεν πόθον, νὰ σοῦ ἀκούσουμεν. Τότε, τοῦ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν, καὶ εὐθὺς ἐπίστευσε, καὶ ἐζήτησε τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Λέγει του ὁ Ἐπαφρόδιτος: Ὑπαγε, φέρε καινούρια φορέματα, καὶ τότε νὰ λάβῃς τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὄταν οὖν ἤφεςρε τὰ ἱμάτια, ἐκατέβησαν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὸν ἐβάπτισε, ἔχοντας ἐκεῖ τὸν Σταυρὸν, ὁποῦ τοῦ ἱστορήσα ἐγὼ, ὁ Εὐάγγριος, καὶ εἶχε τὸν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, καὶ τὸν ἠρώτησε, τίνος ἦτον ἡ εἰκόνα ἐκείνη. Ὁ δὲ. εἶπε: Τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Λέγει τον ὁ νεοφώτιστος: Ὄταν ἦμουν εἰς τὰ ὕδατα, τὸν εἶδα, καὶ ἄπλωσε τὴν Ἁγίαν του δεξιὰν εἰς τὸ κεφάλι μου. Τότε, λαμβάνοντας συγκώρησιν, ὑπῆγεν εἰς τὸ χωράφιον, καὶ βλέποντές τον οἱ θερισταὶ ἀπὸ μακρὰν, τοὺς ἐφάνη πῶς ἦτον ὄλος πῦρ, καὶ ἔφευγον ἀπὸ λόγου του. Ἡ δὲ γυνή, τὸν ἐγνώρισε ἀπὸ τὴν συντυχίαν, καὶ τοὺς ἔλεγεν: Ὁ ἄνδρας μου εἶναι, καὶ μὴ φεύγετε, νὰ μᾶς εἰπῆ τί τοῦ ἐσυνέβη. Μετὰ βίας οὖν ἐσταμάτησαν ἔντρομοι, ἐρωτῶντες τον. Ὁ δὲ, εἶπεν αὐτοῖς τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἄνωθεν, πῶς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη, δι' αὐτὸ ἔλαβε τὴν ὠραίαν ἐκείνην μορφήν ὡς Ἄγγελος. Οἱ δὲ, ἀκούσαντες ἔρριψαν τὰ δρέπανα, καὶ ἔδραμον πρὸς τὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ πλησιάσαντες αὐτῷ, ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ προσώπου του. Καὶ αὐτὸς, τοὺς ἐνθάρρυνε λέγοντας: Μὴ φοβεῖσθε. Καὶ ἐγερθέντες, δὲν ἐδύνουνταν νὰ τὸν βλέπουν, διατὶ ἦτον ἡ ὄψις του λελαμπρυσμένη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος. ὁ δὲ Ἅγιος, εὐλογήσας αὐτοὺς, ἀφήκασιν τὴν δειλίαν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ἠρώτησαν, τίς καὶ πόθεν ἦτον, καὶ πῶς ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τους. Καὶ αὐτὸς, τοὺς ἐδιηγήθη ἐξ' ἀρχῆς, ἕως τέλους τὴν ὑπόθεσιν· πῶς ἦτον εἰδωλολάτρης πρότερον, καὶ τοῦ ἔδωκε ὁ Ἄγγελος τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔδειξε, καὶ τοὺς ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπίστευσαν, ζητοῦντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ, κατηχήσας αὐτοὺς, ἀνέγνωσε τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἀκούοντες οἱ ἄνδρες εὐφραίνοντο. Καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν, νὰ τοὺς βαπτίσῃ, καθὼς τοὺς ἐπρόσταξε. Καὶ τὴν β' ὥραν τῆς νυκτὸς, ἦλθεν ὁ διάβολος μὲ πλῆθος δαιμόνων, καὶ ἐφαίνονταν ὡς ἄνθρωποι μαῦροι καὶ ἄσχημοι, καὶ σταματήσας ὁ πρῶτος ἀντίκρυτα τῶν ἀνδρῶν ἐφώνησε: ὦ, βία καὶ πόσῃ ἀδικίαν ἔχω ἀπὸ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ, Παγκράτιον, καὶ ἀπὸ ἐσένα Ἐπαφρόδιτε ἀχάριστε, ὅπου σὲ εἶχα καρτοφύλακα, καὶ τώρα ἦλθες ἐδῶ νὰ ἀφανίσῃς τὴν ἐξουσίαν μου. Κακὸν τὸ ἔπαθα ὁ ἀβοήθητος. Ὅτι εἰς τὴν Ταυρομενίαν μὲ ἔκαμεν αἰχμάλωτον ὁ Παγκράτιος, καὶ ὁ γέρον Μαρκιανὸς εἰς τὴν Συρακοῦσαν, καὶ τώρα πάλιν, ἦλθε ἐδῶ ὁ φίλος μου, ὁ Ξάνθιππος, ὅπου μοῦ ἔκαμε τόσας θυσίας πρότερον. Καὶ τῶτα ἀρπάζει τοὺς δούλους μου, νὰ τοὺς κάμῃ δούλους τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀχάριστος. Τότε ὁ Ἐπαφρόδιτος, ἔκαμε τὸν Σταυρὸν ἀναθεματίζων τὸν δαίμονα, τοὺς δὲ ἀνθρώπους

ἔδίδαξε, λέγωντας: Βλέπετε τέκνα μου, πῶς ὁ Δεσπότης Χριστὸς σᾶς ἐκάλεσε εἰς τὴν Βασιλείαν του; Διὰ τοῦτο θυμῶνεται ὁ διάβολος, καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἀρπάσῃ τοὺς ἀπλουσιτέρους σας. Ἀλλὰ ἐσεῖς, ὡς ἄνδρες τέλειοι ἐμφυσησατε εἰς αὐτὸν, λέγοντες: Ἀποτασσόμεθα σου Σατανᾶ, καὶ συντασσόμεθα Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ. Οὕτως οὖν ἔκαμαν, καὶ εὐθὺς ἐφάνη ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν φλογίνη ῥομφαία, καὶ ἐδίωξε τοὺς δαίμονας. Καὶ τὸ ταχὺ ἦλθε καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε τοὺς θεριστὰς, μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα του, οἳ τινες ἤφεραν ἱμάτι ὅσα ἔκαμναν χρεία, καὶ κατελθὼν εἰς τὸν ποταμὸν, τοὺς ἐβάπτισε, καὶ τοὺς ἔστειλε εἰς διαφόρους τόπους, νὰ κηρῦτουν τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἔδωκε καθ' ἑνὸς, ἓνα Σταυρὸν κέδρινον, καὶ ἐξουσία νὰ κάμνουν θαυμάσια. Ἀπελθόντες οὖν εἰς χώρας καὶ κάσπη διάφορα, ἐθεράπευον πᾶσαν ἀσθένειαν μὲ τὴν θείαν δύναμιν. Οἱ δὲ δαίμονες, μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπουν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἔφευγον· ὅθεν, οἱ ἐγχώριοι θαυμάζοντες ἠρώτησαν τοὺς ἄνδρας πόθεν ἔλαβον τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμνουσι τοιαῦτα παράδοξα. Οἱ δὲ, εὐηγγέλισαν αὐτοῖς τὸν Δεσπότην Χριστὸν. Καὶ πιστεύσαντες, ἔτρεχον πολλοὶ καθ' ἑκάστην εἰς τὸν σοφὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ ἐβαπτίζονταν, καὶ κτίζοντες Ἐκκλησίαν, ἐλειτούργα, καὶ τοὺς ἐκοινῶνα τὰ θεῖα Μυστήρια, καὶ ὅσον ἔπερνα ὁ καιρὸς, τόσον καὶ οἱ πιστοὶ ἐπλήθηναν.

Ὁ δὲ Ἅγιος Μαρκιανὸς ταῦτα ἀκούσας, ἔγραψεν

Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν μέγαν Παγκράτιον, οὕτω λέγουσαν: Θαυμάζω, πῶς ἡ ἀγιωσύνη σου ἀστόχησες τόσον ὀγλήγορα τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων, ὁποῦ λέγει νὰ μὴν ἐξουσιάζει ἄλλην Ἐνορίαν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἔστειλες εἰς τὴν Ἐπαρχίαν μου τὸν Ἐπαφρόδιτον. Πλὴν, ἐὰν εἶδες ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀποκάλυψιν, καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἀπέστειλες, γράψε μου ἀπόκρισιν νὰ μὴ σὲ κατακρίνω ἄδικα. Ταύτην τὴν Ἐπιστολὴν βλέπων ὁ Παγκράτιος, ἀντέγραψε πρὸς τὸν Ἅγιον Μαρκιανὸν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ δίδει τὸ γράμμα ἐμένα τοῦ Εὐαγρίου νὰ τὸ ὑπάγω εἰς τὴν Συρακοῦσαν. Καὶ φθάνωντας ἐκεῖ, ἐπροϋπήνητησεν ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς, καὶ μὲ ὑποδέχθη ἀσπασίως, λέγωντας: Θαρήῳ νὰ ἐλύπησα τὸν ἀδελφὸν Παγκράτιον, καὶ ἐπικράνθηκα. Ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει ὅτι ἀφοῦ σᾶς ἔστειλα τὸ γράμμα, μοῦ ἐφάνέρωσε τὸ πρᾶγμα ὁ Κύριος. Καὶ ἐλυπήθηκα πῶς σᾶς ἐλύπησα. Ἀλλὰ τώρα, χαίρομαι πως σὲ ἀπήλαυσα, καὶ ὑπάγε νὰ συνευφρανθῆς μὲ τὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ τότε νὰ ἔλθῃς ἀπὸ ἐδῶ, νὰ ὑπάγωμεν ἀντάμα εἰς τὸν Παγκράτιον. Ἀπελθὼν οὖν, ἔκαμα ὀκτὼ ἡμέρας μὲ τὸν Ἐπαφρόδιτον, καὶ μοῦ εἶπε πόσα ἐτέλεσε μὲ τὴν θείαν βοήθειαν. Ἐπειτα, ἐπῆρα τὸν Μαρκιανὸν, καὶ ἐπλεύσαμεν πρὸς τὸν Παγκράτιον. Ὅς τις ἐγνωρίσας τὴν ἔλευσιν τοῦ Μαρκιανοῦ ἀπὸ θείαν χάριν, τὸν ἐπροϋπήνητησε, καὶ πίπτοντες εἰς τὴν γῆν ἀμφοτέροι, παρεκάλει ἕνας τὸν ἄλλον, νὰ εὐλογῆσῃ διὰ ταπεινῶσιν. Καὶ μὲ πολλὴν ὥραν, εἶπε ὁ μέγας

Μαρκιανός: Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου. Καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, εἰσήλθομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔκαμε λιτανεῖαν ὁ Μαρκιανός. Ἔπειτα, ἐκάθισαν συνομιλοῦντες. Καὶ λέγει του ὁ Παγκράτιος: Πῶς ἦλθες πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, Πάτερ τίμιε; Ὁ δὲ, ἀπεκρίνατο: Οἱ ἄρρώστοι ὑπάγουσιν εἰς τὸν ἰατρὸν, διὰ νὰ λάβουν τὴν ἴασιν. Λέγει τον ὁ Παγκράτιος: Μακάρι καὶ ἡμεῖς νὰ ἤμεσθεν εἰς τὰ μέτρα σου Πάτερ Ὅσιε. Ἦσαν δὲ εἰς τὴν σωματικὴν μορφήν καὶ στάσιν παρόμοιοι, καὶ βλέποντές τους οἱ ἀδελφοὶ, ἔχαιρον, καὶ ἐτίμουν αὐτοὺς ὡς Μωϋσέα καὶ Ἀαρών. Ἦλθον οὖν ὁ Ἡγεμὼν καὶ ὅλοι οἱ Ἄρχοντες, καὶ τοὺς ηὐλόγησεν ὁ Μαρκιανός. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅπου ἦτο Κυριακὴ, ἐσυλλειτουργήσαν ἀντάμα. Καὶ κατελθὼν πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκύκλωσε τὸ Ἅγιον Βῆμα, ὅταν ἔψαλλον τὸν τρισάγιον ὕμνον· καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν, οἱ μὲν ἅγιοι ἐκοινώνησαν, οἱ δὲ λαϊκοὶ ἐφοβοῦνταν νὰ πλησιάσουν, καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν αὐτοῖς: Προσέλθετε τέκνα μου, καὶ μὴ φοβᾶσθε. Ὅτι τὸ πῦρ ὅπου βλέπετε, εἶναι ἡ ἐπισκίασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ποιεῖ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Τότε, μετὰ φόβου πολλοῦ ἐκοινώνησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μαρκιανὸν ἅπαντες. Προσμείνας οὖν ἐκεῖ ὁ μέγας Μαρκιανός ἡμέρας ιε', ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ ἔπήρε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν συνοδίαν του, ὅς τις ἀπῆλθε μετὰ χαρᾶς διὰ νὰ ἰδῇ τὰς Ἐκκλησίας. Εἰσελθόντες οὖν εἰς τὸ πλοῖον, ἐφύσησε

καλὸς ἄνεμος, καὶ ἐφθάσαμεν μονημερὶς εἰς τὴν Συρακοῦσαν, καὶ ἐπήγαμεν τὴν νύκτα εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Μαρκιανοῦ, ἰδόντες αὐτὸν ἔκλαυσαν λέγοντες: "Ὅτι οἱ δαίμονες ἤρχοντο τὴν νύκτα, καὶ τοὺς ἐφοβέριζαν, καὶ ἔλεγον, πῶς ἔπνιξαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε ὁ μακάριος, ἐθαρσοποίησε αὐτοὺς, νὰ μὴν φοβοῦνται δαιμόνων φαντάσματα." Ἐπειτα, ἔστειλε λόγον πρὸς τοὺς Ἄρχοντας Γόρδιον καὶ Σέλευκον, νὰ συνάξουν ὅλον τὸν λαὸν, νὰ τοὺς εὐλογήσῃ ὁ μέγας Παγκράτιος· καὶ συναχθέντες ἅπαντες, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱεροῦ Παγκρατίου, καὶ τοὺς εὐλόγησεν ἅπαντας. Καὶ ἔμεινα ἐκεῖ σ' ἡμέρας, συνομιλοῦντες πνευματικῶς οἱ δύο φίλοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ συνευφραίνόμενοι. Τότε, εἶδεν ὀπτασίαν ὁ Ἅγιος, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἀκυλῖνος, ἐπῆρεν ἑξακοσίας χιλιάδας φουσαῖτο, νὰ πολεμήσῃ τὴν Ταυρομενίαν. Ἐσιώπησε δὲ τὴν ὄρασιν· μόνον ἔστειλεν λόγον, καὶ ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ἐπαφρόδιτος, καὶ συνευφράνθησαν. Ἐπειτα, ἔγραψεν ὁ Ἅγιος τοῦ Μαρκιανοῦ συστατικὰ γράμματα, κατὰ τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, νὰ ἐξουσιάζῃ καὶ τὰς ἐπαρχίας ὁποῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ἐπαφρόδιτος. Καὶ οὕτως ἀσπασάμενοι ἕνας τὸν ἄλλον, ἐπλεύσαμεν· καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Ταυρομενίαν, ἐκήρυξεν ὁ διαλαλητῆς νὰ συναχθῇ ἡ πόλις ὅλη τὴν ἐπαύριον, ὁποῦ εἶχε νὰ τοὺς συντήχῃ ὁ μέγας Παγκράτιος. Ὅς τις ἐλειτούργησε καὶ ἐκοινώνησεν ἅπαντας. Ἐπειτα, εἶπε πρὸς τὸν Ἄρχοντα, καὶ ὅλην τὴν Σύγκλητον:

Τέκνα μου, ὁ διάβολος ἐκίνησε νὰ σᾶς πολεμήσῃ· ἀλλὰ βάλλετε τὴν ἐλπίδα σας εἰς τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς θέλει ἀφανίσει τὴν πανουργίαν του. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπῆρε τὸν Βονιφάτιον ξέχωρα, καὶ τοῦ εἶπε νὰ φέρῃ ἐκεῖ ἓνα βιβλίον, ὁποῦ ἦσαν γραμμέναις αἱ ἀνδραγαθίαι τοῦ Ταύρου· ὅς τις ἔκαμε πολλοὺς πολέμους μὲ τὸν Ἀκυλῖνο, τὸν Βασιλέα Καλαβρίας, ὁποῦ ἔπασχε νὰ φονεύσῃ τὸν Κύριον τοῦ Ταύρου ὀνόματι Ῥέβινθον, νὰ τοῦ πάρῃ τοὺς τόπους του ἄδικα. Ὁ ὁποῖος Ῥέβινθος, εἶχε γυναῖκα σοφωτάτην καὶ εὐμορφον, Μενίαν ὀνόματι. Καὶ φονεύωντας ὁ Ἀκυλῖνος τὸν Ῥέβινθον, ὥρμησεν ὁ Ταῦρος ὡς ἀνδρειωμένος ὁποῦ ἦτον μὲ ἕξχι χιλιάδας λαὸν, καὶ ἐφόνευσεν ἀπὸ τὸ φουσατόν τοῦ Ἀκυλῖνου χιλιάδας πεντήκοντα, καὶ διὰ τὴν ἀνδραγαθίαν του ταύτην τὸν ἐπῆρεν ἄνδρα ἡ Μενία. Ἦτις, ἐπῆρεν ὅλον τῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλιν των, καὶ ἐκτίσαν ἄλλη, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Ταυρομενίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον Ἀρχιερεὺς ὁ Παγκράτιος, καὶ Ἡγεμὼν ὁ Βονιφάτιος. Ὁ δὲ Ἀκυλῖνος ἐσύναξε πάλιν ἄλλον λαὸν εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀμέτρητον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἦτον ἡ Μενία μὲ τὸν Ταῦρον, τὸν ὁποῖον ἐβούλετο νὰ φονεύσῃ, νὰ πάρῃ τὴν Μενία μὲ τὸν πλοῦτόν τῆς. Ὁ δὲ Ταῦρος, ἐμονομάχησε μὲ τὸν Ἀκυλῖνον, καὶ φονεύσας αὐτόν, ἔμεινεν νικητῆς, καὶ ἐξουσίαζε τὴν Καλαβρίαν, καὶ Σικελίαν, καὶ κατοικῶν εἰς τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ πόλιν, ἤγουν τὴν Ταυρομενίαν. Τοῦτον τὸ Βιβλίον ἀναγνώσας ὁ Ἅγιος,

εἶπε πρὸς τὸν Βονιφάτιον: Βλέπεις τέκνον, τοῦτον τὸν παλαιὸν πόλεμον θέλει νὰ ἐκδικήσῃ οὗτος ὁ νέος Ἀκυλίνος· ἀλλὰ μὴ ταραχθῇ ἡ καρδία σου, ὅτι ἐὰν ὁ Ταῦρος ἐνίκησεν ἐκείνους, πόσω μᾶλλον ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ὑπαγε γοῦν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ μὴν εἰπῆς τοῦ λαοῦ σου διὰ τὸν πόλεμον, μόνον τῷ Παντοδυνάμῳ Θεῷ προσεύχου, καὶ εἰς αὐτὸν ἔχε τὰς ἐλπίδας σου.

Ὁ γοῦν Ἀκυλίνος, ἐσυνάθροισε τὸν λαὸν του, λέγωντας: Ἄς ὑπάγωμεν ἀδελφοὶ νὰ ἐκδικήσωμεν τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας, ὅπου ὁ Ταῦρος ἔχυσεν ἄδικα, καὶ τώρα δὲν εἶναι Ταῦρος νὰ μᾶς νικήσῃ, ἀλλὰ μόνον ὁ Βονιφάτιος μὲ ὀλίγον λαὸν, καὶ τοὺς θανατώνομεν. Συναθροίσας οὖν ἄνδρας χιλιάδας ἑξακόσιας, ἐπέρασαν τὴν νύκτα, καὶ ἐπερικύκλωσαν ἐξάφνου τὴν πόλιν ὅλην, καὶ ἔκοψαν τὰ νερά, κτυπῶντες τὰς σάλπιγγας τόσον δυνατὰ, ὅπου οἱ πολῖται ἐτρόμαξαν, οἱ τινες ἦσαν ἄνδρες τοῦ πολέμου ὅλοι χιλιάδες τεσσαράκοντα, τοὺς ὁποίους ἔβαλεν κατὰ τάξιν ὁ Βονιφάτιος τριγύρου εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως. Καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν ἐπολέμησαν, καὶ ἐσυγχώρησεν ὁ Κύριος, νὰ νικήσουν τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ ἐχθροὶ των, διὰ νὰ μὴ καυχηθοῦν οἱ πολῖται ὑστερα, πῶς μὲ τὴν δύναμιν των ἐνίκησαν. Στενοχωρούμενοι λοιπὸν οἱ Ταυρομενῖται, ὑβρίζαν τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸν Παγκράτιον, λέγοντες: Κακὴν ὥραν ἦλθεν ἐδῶ οὗτος ὁ μάγος, καὶ ἠφάνισε τοὺς θεοὺς, καὶ τώρα γινόμεσθην ὅλοι αἰχμάλωτοι. Ταῦτα λέγοντες,

έμελετοῦσαν νὰ φονεύσουν τὸν Ἡγεμόνα καὶ τὸν Ἅγιον, νὰ προδώσουν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν πόλιν οἱ ἄφρονες. Ὁ δὲ καλὸς Βονιφάτιος τοὺς ἐνουθέτα, νὰ μὴ πίπτουν εἰς ἀπόγνωσιν ἄγνωστα, ἀλλὰ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰς βοήθειαν, νὰ τοὺς δώσῃ τὴν νίκην ὡς παντοδύναμος. Ταῦτα εἰπὼν, εἰρήνευσεν αὐτοὺς ὀλίγον. Καὶ πορευθεὶς εὐθύς εἰς τὸν Ἅγιον, εἶπεν αὐτῷ: Βοήθησον τῆς ποιμνης σου Πάτερ τίμιε, καὶ λύτρωσαι ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τὴν πόλιν. Ὅτι ὁ λαὸς ἀγανακτεῖ καὶ γογγίζει μας, καὶ ἐπικαλοῦνται τοὺς ἀκαθάρτους θεοὺς οἱ ἄφρονες, καὶ θέλουν νὰ μὲ φονεύσουν ἄδικα. Λέγει τὸν ὁ μακάριος: Ὑπαγε τέκνον, καὶ εἶπέ πρὸς αὐτούς: Τάδε λέγει Παγκράτιος· Τέκνα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἐχθροὺς σας, ὅτι ἐσεῖς εἶσθε στρατιῶται μεγάλου Βασιλέως. Εἶδὲ καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τοῦ πολέμου ἐκουράσθητε, ὑπάγητε νὰ ἀναυπαθῆτε εἰς τοὺς οἴκους σας, καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ Θεὸς Παντοδύναμος θέλει πολεμήσει διὰ λόγου σας, καὶ μὴ ζωσθῆ τινὰς σπαθί, οὔτε δοξάρι νὰ πάρῃ, οὐδὲ κοντάρι, ἢ μάχαιραν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ λαὸς ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα, ἐθυμώθη, λέγων: ὦ, κακὴ συμβουλή καὶ ἀνόητος. Ἡμεῖς ἐπολεμήσαμεν ὅλοι μὲ ὄλην μας τὴν δύναμιν, καὶ μετὰ βίας ἐφυλάξαμεν τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, καὶ ἐσὺ μᾶς λέγεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς οἴκους μας; Τίς νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ μὴ γελάσῃ, λέγωντας ὅτι ὁ Βονιφάτιος, ὁποῦ τὸν εἶχαμεν διὰ σοφὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸν μάγον Παγκράτιον,

ἐβουλήθησαν νὰ προδώσουν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας τὴν πόλιν μας. Ὁ μὲν οὖν Ἄρχων, ἀνήγγειλε πάλιν ταῦτα πρὸς τὸν Ἅγιον, λέγωντας: Δὲν ἐκαταδέχθησαν Πάτερ κᾶν νὰ ἀκούσουν τοὺς λόγους σου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐθυμώθησαν, βλέποντες τοὺς ἐχθροὺς, πῶς ἐσίμωσαν εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, καὶ ἤθελαν νὰ μὲ θανατώσουν οἱ δειλαιοὶ. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἐμήνυσε δεῦτερον, καὶ τρίτον, τὰ αὐτὰ λόγια, καὶ μετὰ βίας τοὺς ἐκατάπεισε, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὰς οἰκίας των. Καὶ τότε, οἱ μὲν πολέμιοι, τὴν πόλιν ἐπερικύκλωσαν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπῆρεν ἐμένα καὶ ἓνα διάκονον, Τατιανὸν ὀνόματι, λέγωντας: Ἄς ὑπάγωμεν τέκνα νὰ πολεμήσωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τὰ ὄπλα μας. Φορέσας οὖν τὴν ἱερὰν στολήν, ἔλαβε τὸ τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἐγὼ τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὁ δὲ Τατιανὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· καὶ εὐγένοντες ἔξω, ὑπήγαμεν ἐκεῖ, ὅπου ἦτον ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν. Καὶ ἀναβαίνων εἰς τόπον ὑψηλὸν ὁ Ἅγιος, ἔκαμε τὸν Σταυρὸν τέσσαρες φοραῖς, κυτιάζωντας πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐτείχισεν ἀοράτως ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη, Ἀνατολήν, Δύσιν, Βορέαν, καὶ Θάλασσαν. Ἐπειτα, ὑψώσας τὰς χεῖράς του πρὸς τὴν Ἀνατολήν, οὕτως ηὔχετο: Ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου Κύριε, καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, μὴν ἀρπάσῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν πόλιν σου· ἀλλὰ δεῖξον εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμίν σου, διὰ τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς ἀχράντου Εἰκόνης σου.

Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν, ὕψωσε τὸν Τίμιον Σταυρὸν, καὶ ἡμεῖς τὰς Εἰκόνας. Καὶ τότε, ὅλοι οἱ ἐχθροὶ ἐσκοτίσθησαν, καὶ στρέφοντες εἰς τὰ ὀπίσω, ἐφόνευεν ἕνας τὸν ἄλλον, νομίζοντες ὅτι τοὺς πολίτας ἐφόνευον. Ὁ δὲ Ἅγιος, βλέπωντας τοὺς ἐχθροὺς πῶς ἐσφάζοντο ἀλλήλους των, ἔκαμε πάλιν προσευχὴν, λέγωντας: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δὸς εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τούτων κατάνυξιν, διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν δύναμίν σου, νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Τότε, ἐγνώρισαν οἱ πολέμιοι, ὅτι ἀλλήλους των ἐφονεύοντο, καὶ εὐθὺς ἔφυγον ἀπὸ προσώπου τῆς πόλεως ὀλολύζοντες. Οἱ δὲ πολῖται, ἰδόντες τοιοῦτον φρικτὸν θαυμάσιον, ἐδόξαζον τὸν Κύριον, εὐχαριστοῦντες τὸν μέγαν Παγκράτιον.

Ἀπὸ δὲ τοὺς πολεμίους, ἐχώρισαν χιλιάδες τέσσερις, καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν πόλιν, ταῦτα φωνάζοντες: Ἐλεήσατέ μας ἄνδρες μεγαλόθεοι. Τότε, προστάσσει ὁ Ἅγιος νὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ βαίνοντες μέσα, ὡς εἶδον τὸν ἅγιον, πίπτοντες εἰς τοὺς πόδας του, ἔκραζον τὸ ἴδιο. Ὁ δὲ, ἀπεκρίνατο: Ἐγὼ θεὸς δὲν εἶμαι, ἀλλὰ δοῦλος τοῦ μεγάλου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ. Καὶ διδάξας αὐτοὺς, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ διαλέγωντας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐυλαβεστέρους, ἐχειροτόνησεν Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν Καλαβρίαν νὰ διδάξουν τὸ Εὐαγγέλιον. Ἀπὸ τούτους, τινὲς μᾶς ἐδιηγοῦντο, ὅτι ἔβλεπαν τρεῖς Ἥλιους εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, λάμποντας περισσότερο παρὰ τὸν τῆς ἡμέρας ἥλιον.

τῶν ὁποίων τὴν λάμπην μὴ ὑποφέροντες, ἔσκοντίζοντο· καὶ ἄλλοι, πίπτοντες εἰς τὸν ἐγκρεμνόν, ἐσυντρίβοντο. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἔδειξε τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν, καὶ τὰς δύο Εἰκόνας, λέγωντας: Αὐτοὶ εἶναι οἱ τρεῖς ἥλιοι ὁποῦ ἐβλέπετε ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμποντας. Τότε, ἐκαταφιλοῦσαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τὰς ἁγίας εἰκόνας μὲ πολλὴν εὐλάβειαν· ἔπειτα, λαβόντες ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὴν πρέπουσαν συγχώρησιν, ἀνεχώρησαν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκήρξαν τὸν λόγον τῆς πίστεως, καὶ ἤφεραν πολλοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν.

Ὁ δὲ Κύριος μου Παγκράτιος, μὲ ἔστειλεν εἰς τὸν μέγαν Μαρκιανόν, νὰ τοῦ δώσω εἴδησιν διὰ τὰ ῥηθέντα θαυματουργήματα, καὶ νὰ τοῦ κάμω τὴν πρόφασιν· ὅτι διὰ νὰ μὴν τὸν λυπήσῃ, δὲν τοῦ ἐφάνέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἦτον ἐκεῖ, καὶ τὴν ἐγνώρισεν ἀπὸ θεϊκὴν ἀποκάλυψιν. Ἐπειτα, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Ταυρομενίαν, μοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος: Τέκνον Εὐάγριε γίνωσκε, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπάγω πρὸς τὸν Δεσπότην μου, καὶ θέλω νὰ μείνης εἰς τὸν θρόνον μου διάδοχος. Λοιπὸν, ἔπαρε τὸν Βονιφάτιον, καὶ ἄλλους τινὰς εὐλαβεῖς, νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ῥώμην, νὰ εὔρης τὸν μακάριον Πέτρον, νὰ σὲ χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον αὐτῆς τῆς πόλεως· καὶ ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ, νὰ βαπτίσῃς τὸν Βονιφάτιον. Ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ὡς ποτάμι τὰ δάκρυα. Τότε, πάλιν μοῦ λέγει ὁ Ἅγιος: Ἐπαρε τέκνον τὸν Τατιανὸν εἰς τὴν συνοδίαν σου, καὶ

ὑπάγετε εἰς τὴν δεῖνα ἐπαρχίαν, ὅπου ἐχειροτόνησα Πρεσβύτερον τὸν δεῖνα, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν (εἶναι τρεῖς ἡμέραις) καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἔλθουν ἐδῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας ἐκείνης. Λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ κοπιάζουν ἕως ἐδῶ, ὑπάγε, καὶ κάμε Ἱερέα τὸν εὐλαβέστερον. Ἀφήνοντας οὖν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Ἁγίου ἓνα παιδάριον, ὑπήγαμεν ἡμεῖς μὲ τὸν Διάκονον εἰς τὴν διακονίαν ταύτην.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν πόλιν ὁ Ἡγεμὼν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλην χώραν, νὰ πολεμήσῃ μὲ ἓνα τύραννον, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὸ παλάτιον διὰ ἐπίτροπον, ἓνα θεῖον τοῦ μιανοῦ Ἐλίδου, ὀνομαζόμενον Ἀρτάγαρον. Ὁ ὁποῖος ἐφάνη Ἰούδας δεύτερος, καὶ εἶχε μῖσος ἄμετρον ὁ ἐναγῆς πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ ἐγύρευε καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ ἀλιτήριος. Ὅταν οὖν εἶδε ἡμᾶς, πῶς εὐγῆκαμεν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπροσκάλεσε τοὺς συνδούλους αὐτοῦ, καὶ λέγει τοὺς τὴν κακὴν του γνώμην, ἀφ' οὗ τοὺς ἐφίλευσε, καὶ ἐμέθυσαν. Οἱ τινες ἐσυμφώνησαν μετ' αὐτοῦ, νὰ φονεύσουν τὸν δίκαιον ἄδικα. Ἐκεῖνος δὲ ὁ μακάριος, καθὼς ἤρχετον τὴν ἐνάτην ὥραν, ἤκουσε φωνὴ ταῦτα λέγουσα: Παγκράτιε, ἐλθὲ ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος νὰ ἀπολαύσῃς τὰ ἀγαθὰ, ὅποῦ σοῦ ἠτοίμασα. Τὸ πονηρὸν λοιπὸν βουλευτήριον ἔστειλαν ἓνα ἄνθρωπον, ὃς τις ἐπῆγε, καὶ λέγει τον: Ὁ ἐπίτροπος Ἀρτάγαρος σὲ προσκαλεῖ Πάτερ Ἅγιε νὰ εὐλογήσῃ τὴν τράπεζαν. Τότε ὁ Ἅγιος, ὑπῆγε πρῶτα καὶ ἐκοινῶνησε τὰ θεῖα Μυστήρια, καὶ φορέσας τὴν

Ἐπωμίδα, ἤγουν τὸ Ὠμοφόρον, ἀνήλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζα, ἀμὴ δὲν ἔφαγε τίποτα. Ἐκεῖνοι δὲ, ὅταν ἐχόρτασαν, ἤφεραν τὴν κιθάραν, καὶ ἐχόρευαν φωνάζοντες ἄτακτα, καὶ φέροντες εἰς τὸ μέσον τοῦ Σκαμάνδρου τὸ εἶδωλον, τὸ ἔστησαν ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ ἐπροσκυνοῦσαν εἰς τὸ πείσμά του. Ὅς τις εἶπε αὐτοῖς: Παύσασθε τέκνα πονηρευόμενοι, μὴ προσκυνᾶτε τὸ ἀναίσθητον εἶδωλον. Ἀμὴ ἐκεῖνοι, ποσῶς δὲν ἐψηφοῦσαν τοὺς λόγους του. Ὅθεν, ὁ Ἅγιος ἔκαμε Σταυρὸν, καὶ ἔπεσε εἰς τὴν γῆν τὸ εἶδωλον. Βλέποντες οὖν οἱ παμπόνηροι τὸν θεὸν αὐτῶν συντριμμένον, ἔδερναν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον, λέγοντες: Μάγε, καὶ ὀλοθρευτὰ τῶν μεγάλων θεῶν, ὅπου ἔκαμες τὴν πόλιν ὅλην καὶ προσκυνοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς καθαρὸς θεοὺς βδελύττονται. Καὶ μὲ τὸν λόγον, ἀρπάσαντες αὐτὸν, εἰς γῆν ἔρριψαν, καὶ τὸν ἔδερναν ἄσπλαγχνα. Καὶ ἄλλος τοῦ ἐκτύπα μὲ λίθον, ἄλλος τὸν ἐκατάκοπτε μὲ μάχαιραν, ἕως οὗ ἐξεψύχησεν ὁ μακάριος, ταῦτα λέγωντας: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἰς χεῖράς Σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου. Τότε, ἐπῆραν τὸ τίμιον σῶμα, καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς μίαν σχισμάδα πέτρας, μακρὰν ἀπὸ τὸ παλάτιον. Ἐκείνην τὴν ὥραν, ἔτυχεν ἓνα παιδίον χριστιανοῦ, ὅπου ἔστεκεν εἰς ἓνα τόπον, καὶ τοὺς εἶδεν, ὅταν τὸν ἔρριχναν· ὅθεν ἐφώνησε λέγωντας: Διατὶ ἐφονεύσατε τὸν Δίκαιον ἄδικα; Τότε, οἱ φονεῖς ἔτρεξαν νὰ φονεύσουν καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ. Τὸ δὲ

παιδίον ἔφευγε· καὶ βλέπωντας πῶς τὸ ἔφθαναν, ἐπήδησε εἰς ἓναν ἐγκρεμνὸν· καὶ τότε (ὡ τοῦ θαύματος) τὸ ἄρπασεν Ἄγγελος Κυρίου πρὶν νὰ πέσῃ, καὶ τὸ ἀπόθεσεν ἀβλαβὲς εἰς ἄλλον τόπον μακρὰν ἀπὸ τοὺς φονεῖς, νὰ μὴ τὸ φονεύσουν. Ἦτον δὲ τότε, ὥρα πέμπτη τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἦλθομεν ἡμεῖς μὲ τὸν Τατιανὸν, καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα ἦλθε καὶ ὁ Ἡγεμὼν μὲ τὸ στράτευμα· ὅς τις ἐμήνυσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παλάτιον ὁ Ἅγιος· ἡμεῖς δὲ, τὸν ἐγυρεύαμεν εἰς ὅλους τοὺς τόπους, ὁποῦ ἀράδιζε, καὶ δὲν τὸν ἤύραμεν. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐπῆγα ἐγὼ, σκοπεύωντας εἰς κάθε τόπον ἀναχωρητικὸν καὶ παράμερον, μήπως καὶ προσεύχεται· καὶ κοιτάζωντας εἰς τὸ σχίσμα τῆς πέτρας, εἶδα φῶς ὡς ἀστραπὴν. Καὶ πλησιάσας, βλέπω (φεῦ), τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Κυρίου μου, συντεθλασμένον, καὶ ἄσχημον· καὶ φωνάζοντας ὅσον ἐδυνούμουν, ἔδερνα τὸ πρόσωπόν μου κλαίωντας, καὶ λέγωντας ταῦτα ἀπὸ τὸν μεγάλον πόνον καὶ θλίψιν μου: Οἴμοι τῷ ἀθλίῳ, καὶ τίς ἐφόνευσε τὸν Ποιμένα μας καὶ Διδάσκαλον; Ποῖος ἄνομος ἐτόλμησε νὰ βάλῃ χεῖρι εἰς τὸ θεῖόν σου πρόσωπον; Οὐαί μοι τῷ τάλανι, δὲν ἀκούω πλέον τὴν γλυκυτάτην σου λαλιάν, νὰ μοῦ εἰπῆς· Τέκνον Εὐάγριε. Διὰ τοῦτο θαρρῶ μὲ ἀπέστειλες, διὰ νὰ μὴν ἰδῶ τὸν ἄδικόν σου καὶ ἄσχημον θάνατον. Διατὶ νὰ μὴν εἶμαι παρῶν, νὰ ἀποθάνω μᾶλλον ἐγὼ ἀντὶς ἐσένα Πάτερ γλυκύτατε; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια λέγωντας, ἤκουσαν τὰς φωνὰς

καὶ ἐσυνάχθησαν ἄμετροι, ἐξόκως δὲ ὁ Τατιανὸς, ὁ Λυκαονίδης, καὶ ὁ Βονιφάτιος. Πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφώνησα, λέγωντας: Βλέπεις Ἥγεμῶν, τὸν διδάσκαλον καὶ φωστῆρά μας, πῶς κείτεται αἱματωμένος, καὶ φονευμένος ὡς ληστής καὶ παράνομος; Ὁ δὲ Ἄρχων, ἰδὼν αὐτὸν, ἔκλαυσε μεγαλοφώνως, καὶ ἐξέσχιζεν ἀπὸ τὸν μεγάλον πόνον τὰ ροῦχά του. Καθῶς οὖν ἐθρηνοῦμεν, ἦλθε καὶ ὁ ὀσιωτάτη Παῦλα μετὰ ταῖς ἄλλαις Παρθέναις· καὶ πίπτουσα εἰς τὸ Ἅγιον Λείψανον, ἐμυρολογᾶτο ἀμέτρητα· καὶ εὗγαλε τόσα δάκρυα, ὅπου ἦτον μέγα θαυμάσιον, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ παρηγορηθῆ, ἀλλὰ ἔλεγεν: Ἄς ἔλθουν ἐκεῖνοι, ὅπου ἐφόνευσαν τὸν δεσπότην μου, νὰ θανατώσουν καὶ ἔμένα τὴν τάλαιναν, νὰ συνθαπτῶ μετὰ τοῦ Κυρίου μου.

Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ μετὰ τὰ δάκρυα δὲν ἐκάμναμεν ὄφελος, ἐσηκώσαμεν τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸν ἐπήγαμεν ἐκεῖ πλησίον εἰς μίαν καταβάθραν, καὶ τὸν ἐβάλαμεν πρὸς ὥρας οὕτω, καθῶς τὸ ηὔραμεν συναίματον. Καὶ τὸ πρωί, ἔδωκε λόγον ὁ Ἄρχων ἐνὸς χρυσοκόου, νὰ τοῦ κάμη θήκην χρυσοῦν καὶ πολύτιμον. Μετὰ ταῦτα, ἔκαμεν ἐξέτασιν εἰς τὸ Πραιτώριον, νὰ μάθῃ τις ἐφόνευσεν τὸν Ἅγιον· καὶ καθῶς ἐβασάνιζε τοὺς δούλους του, ἰδοὺ, ἔφθασε καὶ τὸ παιδάριον ὅπου ἐγλύτωσεν ἀπὸ τοὺς φονεῖς μετὰ τὴν θεῖαν βοήθειαν, καὶ μὰς εἶπεν ὅλα τὰ γενόμενα. Τὰ ὁποῖα ἀκούσας ὁ Βονιφάτιος, ἔδεσεν εὐθύς τὸν Ἄρτάγαρον, καὶ τοὺς ἄλλους δύο, καὶ προστάσσει

τοὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς ἔδειραν τόσον ἄσπλαγχνα, ὅπου ἔφάνησαν ὅλα τους τὰ μιὰ κόκκαλα. Καὶ τότε, λαβὼν τὴν ἑαυτοῦ μάχαιραν ὁ καλὸς Βονιφάτιος, ὡς Φινεὲς τὴν ἁμαρτίαν ἐξιλάσατο, ἤγουν μὲ τὸ χέρι του ἔσφαξεν ἐκείνους τοὺς ἀδίκους· τὰ δὲ βέβηλα καὶ μιαρῶτα σώματα ἔρριψαν κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελειώθη ἡ θήκη, καὶ ἐβάλαμεν εἰς αὐτὴν τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ ἀφήκαμεν ἐκεῖ κρυμμένον διὰ νὰ μὴ τὸ ἤξεύρη ὁ λαὸς, καὶ τὸ διαμοιράσουν διὰ εὐλάβειαν. Μόνο ἠκούσθη ὁ λόγος, πῶς ἐφόνευσαν τὸν Ἅγιον, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησίν του ὁ Βονιφάτιος. Μετὰ δὲ ἡμέρας ἑπτὰ, καθεζόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶδα ἑκκοσασιν, καὶ ἐστέκοντο ἱβ' ἄνδρες ἀσπροφόροι εἰς δύο χοροὺς, ἔχοντες εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τὸν Κύριόν μου Παγκράτιον, ὃς τις εἶπέ μοι: Τέκνον Εὐάγριε, διατὶ δὲν ἐνταφίασες εἰς τὸ κῶμα τὸ σῶμά μου, ἀμὴ μὲ ἐκρύψετε εἰς τὴν διαβολικὴν τοῦ χρυσοῦ θήκην; Εἶδες πῶποτε νὰ ἀγαπήσω χρυσιὸν ποσῶς, ἢ ἀργύριον; Μὴ, τέκνον μου· ἀλλὰ εὐγάλέ με ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν ἐκεῖνον βόθυνον, καὶ παράδος τὴν γῆν εἰς τὴν γῆν, κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Ταῦτα ἀκούσας, ἔτρεξα, καὶ τὰ ἀνήγγειλα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ὃς τις εἶπε νὰ κάμω καθὼς ὁ Ἅγιος ἐπρόσταξε. Συναθροίσας οὖν ὅλον τὸν λαὸν, ἐκάμαμεν ἀγρυπνίαν ὅλον ὕκτιον, ψάλλοντες· καὶ τὸ πρῶτον ἐκατέβημεν ἐγὼ, καὶ ὁ Τατιανὸς, ὁ Λυκαονίδης, καὶ ὁ Βονιφάτιος, καὶ ἀνοίξαντες τὴν χρυσοῦ θήκην,

εἶδαμεν θαῦμα ἐξαισίον. Ἦγουν, τὸ σῶμα δὲν ἦτον καθὼς τὸ ἐβάλαμεν αἱματωμένον καὶ ἄσχημον, πληγωμένον καὶ ἄμορφον· ἀλλὰ εὐμορφον, ὅπου ἦσπραπτεν ὡς τὸ φῶς, καὶ ἦτον σῶον καὶ ἀκέραιον, καθαρὸν ἀπὸ αἵματα, καὶ πληγὴ ποσῶς, ἢ μολυσμὸς δὲν ἐφαίνετο, οὔτε εἰς τὴν σάρκα, οὔτε εἰς τὰ ροῦχά του. Ταῦτα βλέπων ὁ Ἄρχων, ἐκλαυσεν ὥραν πολλὴν ἐκβαμβούμενος· καὶ εὐύγάνωντάς το ἀπάνω, ἐγέμωσεν εὐωδίας ὅλος ὁ τόπος θαυμασιώτατα. Ὅθεν, ἐσυναθροίσθησαν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, πλῆθος ἄμετρον· καὶ ἀσπασάμενοι τὸ Ἅγιον Λείψανον, ἐδόξαζον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Οὕτω λοιπὸν, ἅπαντες ἐχορτάσαμεν ἐκείνην τὴν ἄρρητον εὐωδίαν, τὴν τερπνὴν καὶ θαυμάσιον, θαυμάζοντες καὶ ἐξιστάμενοι, ἐπειδὴ ἐπερίσσευε πᾶσαν ἀκοήν, καὶ διάνοιαν. Φέροντες δὲ λίθους πελεκητοὺς Λακεδαιμονίους, ἐκάμαμεν τὴν θήκην, καὶ μικρὸν οἰκίσκον ὑφαντόν· καὶ ἐβάλαμεν εἰς αὐτὴν τὴν λίθινην θήκην τὸ Ἅγιον Λείψανον· τὴν δὲ χρυσὴν ἐκάμαμεν σκεὺη τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔπρεπε.

Ὅταν δὲ, ἐπέρασαν ἡμέραις τεσσαράκοντα μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου τελείωσιν, εἶπα τοῦ Ἄρχοντος ὅσα μοῦ ἐπαράγγειλεν ὁ Ἅγιος· ἦγουν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὡς ἄνωθεν. Ὅς τις παρευθὺς ἠτοίμασε πλοῖον, καὶ λαβόντες ἄνδρας εὐλαβεῖς καὶ σοφοὺς, ἐπλεύσαμεν καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, ἐφθάσαμεν κατευόδιον εἰς τὴν

Μεγαλόπολιν. Ὁ δὲ μακάριος Πέτρος, ἤξευρεν ὅλα τὰ γεγονότα ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ τὰ ἐπροφήτευσεν πρὸς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, λέγωντας: Ὁ Παγκράτιος, ὁ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίας, ἐτελειώθη, καὶ ἰδοὺ, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ὁ μαθητὴς του Εὐάγριος. Καὶ λαμβάνωντας τινὰς Μαθητὰς, μᾶς ἐπροϋπήνητησεν ἔξω τῆς πύλης τῆς πόλεως. Ἐγὼ λοιπὸν, βλέποντας τὸν Ἀπόστολον, ἔπεσα εἰς τοὺς πόδας του, καὶ αὐτὸς μὲ ἤγειρε, καὶ ἀσπασάμενος ἓνας τὸν ἄλλον, ὑπήγαμεν εἰς τὸ καταγώγιον αὐτοῦ χαίροντες· καὶ ἀρχίζοντας ἐγὼ νὰ τοῦ διηγοῦμαι τὰ ἔπαθλα τοῦ Παγκρατίου, μοῦ ἀπεκρίθη λέγωντας: Ὅσα θέλεις νὰ μᾶς εἰπῆς τέκνον, τὰ ἤξεύρομεν ἀπὸ θείαν πρόνοιαν. Λοιπὸν, ἔπαρε τὴν Ἐπισκοπὴν· καὶ ὅσα ἀρετὰς εἶδες εἰς τὸν Διδάσκαλόν σου Παγκράτιον, μιμήσου. Ἐπειτα, ἐπροσκάλεσε τοὺς πιστοὺς καὶ ὅλον τὸ Πρεσβυτέριον, καὶ κάμωντας τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν, μοῦ ἔδωκε τὸν κλῆρον τῆς Ἐπισκοπῆς, λέγωντας: Ὑπαγε τέκνο μου, καὶ ἀκολούθη κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Διδασκάλου σου. Ταῦτα εἰπὼν, ἐπαίνεσε τὸν Ἡγεμόνα Βονιφάτιον, πῶς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτὸν διὰ τὸν κόπον του, μᾶς εὐχήθη, καὶ ἀπέλυσε. Καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν μας, ἐβάπτισα τὸν Βονιφάτιον. Ὁ ὁποῖος, ὡς εὐλαβῆς πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐραστὴς τῆς Οὐρανίου Βασιλείας θερμότατος, ἀφῆκεν εὐθὺς τὴν πρόσκαιρον Ἡγεμονίαν, ὅταν ἔλαβε τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα εὐλαβῆ καὶ πιστὸν ἄνθρωπον, καὶ δυνατὸν εἰς τὸν

πόλεμον, τὸν ἐψήφισε Ἡγεμόνα τῆς πόλεως. Αὐτὸς δὲ ὁ μακάριος, ἔκοψε τὰς τρίχας, καὶ ἐνεδύθη πενιχρὰ ἱμάτια, καὶ ἔμεινε εἰς τὴν συνοδίαν μας, καὶ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν πώποτε. Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας, εἶπον αὐτῷ: Τέκνον Βονιφάτιε, ἃς κτίσωμεν μίαν Ἐκκλησίαν πρὸς δόξαν Θεοῦ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου, ὁποῦ ἔκαμεν ἐδῶ πολλοὺς καρποὺς δικαιοσύνης, καὶ τόσον κόσμον ἔσωσεν. Ὁ δὲ, μετὰ χαρᾶς τὸν λόγον δεξάμενος, ὑπῆγεν εἰς τὸ εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ μοῦ ἤφερε χρυσίον πλῆθος ἀμέτρητον· καὶ ἐξωδιάζοντας, ἔκτισα τὴν Ἐκκλησίαν πλουσίαν καὶ εὐμορφον· καὶ τὴν ἐchrύσωσα, καὶ ἐζωγράφησα τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς ὅλα τὰ θαυμάσια. Ὁμοίως, ἰστόρησα καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ κυρίου μου Παγκρατίου, ἐπιμελέστατα· καὶ μοῦ φαίνεται ὅταν τὴν βλέπω, πῶς ἐκεῖνον στοχάζομαι, καὶ συνομιλῶ του, καὶ χαίρομαι. Πολλὰ δὲ καὶ ἀνείκαστα θαύματα, καὶ τερράστια ἔγιναν εἰς τὸν Ἅγιον τάφον του· πολλοὺς ἀρρώστους ἰάτρευσεν ἀπὸ διαφορῶν ἀσθενείας βασανιζομένους· καὶ πολλοὺς δαίμονας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίωξε μὲ τὴν ἄμαχον χάριν καὶ δύναμιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ· τὰ ὅποια, διὰ συντομίαν δὲν ἐγράψαμεν, καὶ φθάνουσιν ὅσα εἶπομεν ἄνωθεν, εἰς δόξα Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.